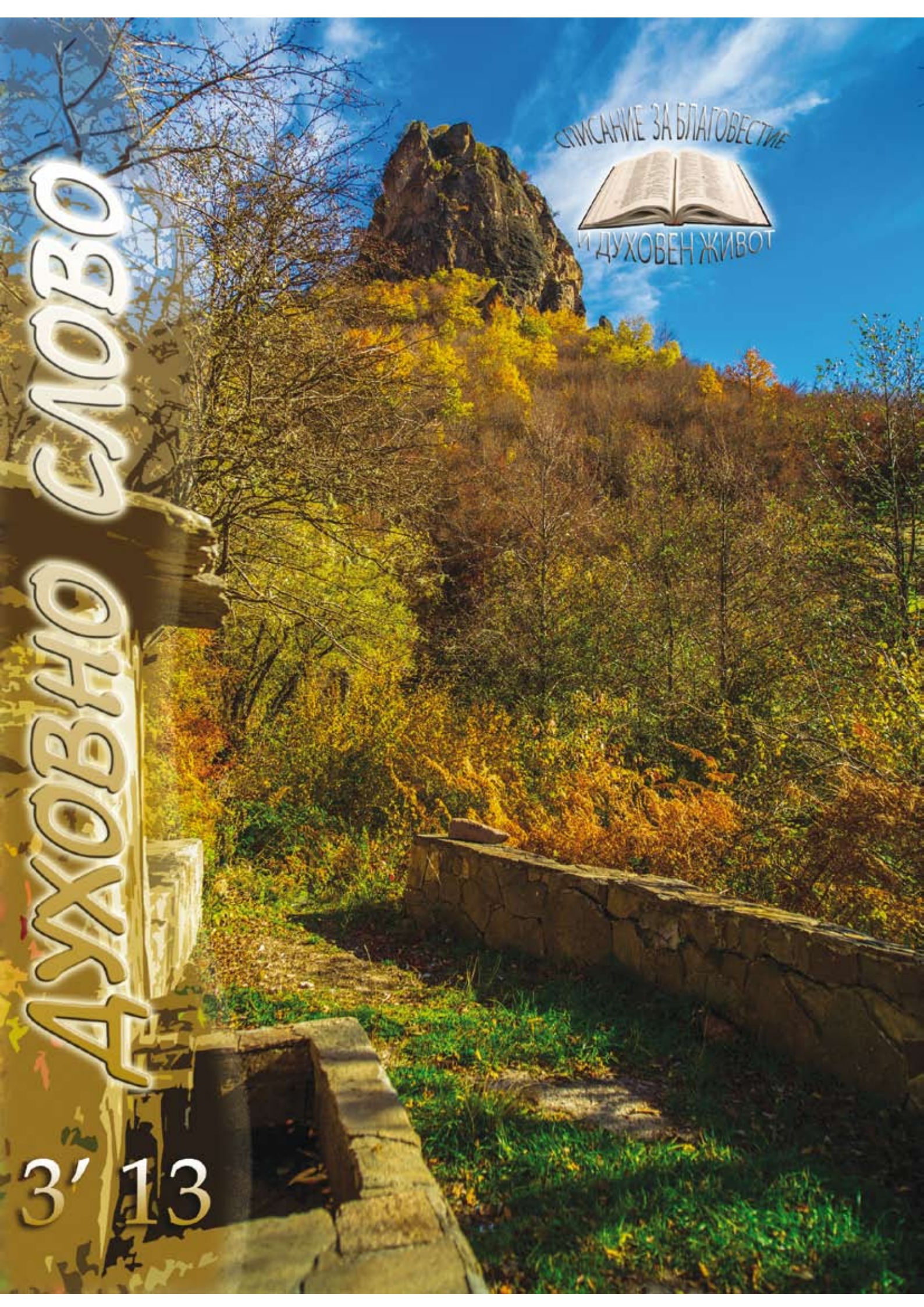

Духовно СЛОВО

3' 13

СМИСАНИЕ ЗА БЛАГОВЕСТИЕ

И ДУХОВЕН ЖИВОТ

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия

на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

Редакционно Разбойници	3
Павел към Филимон (2) Послания от Мюлер	5
Кому робуваш Д. Валанс	6
Първо послание на апостол Йоан (Част 5) Мартин Бейкър	9
Един грях ще те погуби По материали на Боб Дженингс	14
Християнски основи: Божие триединство По материали на Кевин Уилямс	16
Спътниците на апостол Павел (5): Акила и Прискила Дейвид Уилямсън	19
Как върви строежът? Каква ти е основата? Г. Ръсовски	23
Кратко повествование за царствата... Хр. Ръсовски	26

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел.0888 356614

www.duhovnoslovo.com

duhovnoslovo@gmail.com

РАЗБОЙНИЦИ

„Затова ще Му определя дял между великите, и Той ще раздели корист със силните, защото изложи душата Си на смърт и към престъпници биде причислен, и взе на Себе Си греховете на мнозина и ходатайства за престъпниците“ (Ис. 53:12).

Господ Исус каза: „Защото ви казвам, че трябва да се изпълни в Мене и това писание. „И към беззаконници биде причислен“ (Лк. 22:37).

„Помни Исуса Христа, от Давидовото потомство, Който възкръсна от мъртвите според моето благовестие; за което страдам до окови, като злодеец. Но Божието слово не се връзва. Затова аз всичко издържам заради избраните, за да получат и те спасението, което е в Христа Исуса, заедно с вечна слава“ (II Тим. 2:8-10).

Интересно как Самият Господ Исус, Който остави славата Си в небесата, дойде сред своето творение, за да го избави от връзките на смъртта и на греха и в същото време беше оприличен на злодей и разбойник. Той бе прикован на кръст заедно с още двама разбойници, които заслужаваха своята участ, но Господ Исус беше безгрешен. Той не беше извършил грях и в Него нямаше грях (Евр. 4:15; II Кор. 5:21).

По същия начин и апостол Павел свидетелства за себе си, че заради благовестието и затова, че проповядва възкръсналия Исус Христос, е бил гонен и страдал с окови като злодей. Така и хиляди други благочестиви мъже и жени са били причислявани към разбойниците, страдайки заради Христа.

Защо фарисеите изпратиха Господ Исус на смърт на кръст като разбойник, извършвайки най-голямото съдебно престъпление на света? На този въпрос Господ Исус отговори, като разказа на Своите ученици една притча, но първо им заяви, че тяхното отечество не е в този свят и тяхната борба не е за този свят, който така или иначе преминава: „Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил. Ако бяхте от света, светът щеше да любя своето; а понеже

не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази. Помнете думата, която ви казах, слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят... да се изпълни писаното в закона им слово, „Намразиха Ме без причина“ (Йоан 15:18-20, 25).

От това предупреждение разбираме, че светът би любил нещо, което е в негов интерес и може да послужи за неговото изграждане, но ако се яви нещо, което застрашава неговите устои, тогава светът с всички сили се стреми да го унищожи. Обърнете внимание, че тази констатация непрекъснато се набива на очи и тези, които са по-наблюдателни, го забелязват. Тест за това са всички религиозни институции, които уж проповядват Христос, но техните устои са дълбоко вкоренени в този свят и работят за този свят. Затова светът ги е дарил с много земни дарове от своето лозе. Тях светът ги обича. Светът любя своето лозе и на всеки, който копае и се грижи за това земно лозе, светът му се отблагодарява ! Затова светът гони и убива пророците, затова гони и уби начинателя на нашето спасение, който възкръсна от мъртвите; затова светът гони и убива тези, на които е поверено свидетелството за Исуса Христа, които са пришълци на този свят, посланици на далечна страна, за да свидетелстват за Този, Който „съсипа делата на Сатана“, поради което царството на Сатана загуби блясък.

Причината, поради която светът мрази тези, които не го почитат и не му се кланят, Господ Исус разкрива в притчата за лозето и настойниците (Лк. 20):

„Един човек насади лозе, даде го под наем на земеделци и отиде в чужбина за дълго време. И във време на беритбата прати един слуга при земеделците, за да му дадат от плода на лозето; но земеделците го биха и отпратиха го празен. И изпрати друг слуга; а те и него биха, срамно го оскъбиха, и го отпратиха празен. Изпрати и трети; но те и него нараниха и изхвърлиха. Тогава стопанинът на лозето рече: **Що да сторя? Ще изпратя любезния си син; може него да почитат.** Но земеделците, като го видяха, разискаха помежду си, като думаха: Това е наследникът; нека го убием, за да стане наследството наше. Изхвърлиха го вън от лозето и го убиха.“

Тук е разкрита тайната за това защо светът мрази тези, които не се грижат плодовете от това лозе да си останат за света. Този свят с цялата си греховна структура иска на всяка цена

да запази наследството, което не му се полага. Защото един е истинският Земеделец и една е истинската Лоза, Която е Господ Исус Христос, и Неговите плодове са всички изкупени и умити в Неговата кръв. Наследството принадлежи Нему и на Неговите чада и царството е Негово, и Той – Господ Исус Христос, ще царува до вечни векове. С това светът не може да се съгласи.

В същото време фарисейският дух, подчинен на княза на този свят, крещи с всичка сила срещу Божия Син, седящ отдясно на престола на Отца, и срещу родените от Него: „Не щем този да царува над нас“ (Лк. 19:14). Трябва да се запитаме, каква е причината книжниците и фарисеите да мразят толкова много Господ Исус. Тези, които уж бяха запознати с Божия закон не можаха да Го приемат за Божий Син: „Първосвещеникът пак Го попита, като Му каза: Ти ли си Месия, Син на Благословения? А Исус рече: Аз съм; и ще видите Човешкия Син, седящ отдясно на Всесилния и идещ с небесните облаци. Тогава първосвещеникът раздра дрехите си и каза: Каква нужда имаме вече от свидетели? Чухте богохулството; как ви се вижда? И те всички Го осъдиха, че заслужава смъртно наказание“ (Марк. 14:61–64).

Очевидно това, което не им хареса в отговора на Господ Исус, е, че Той е Месия, Божият Син и че Той е и Човешкият Син, седящ отдясно на Отца, заемащ тяхното място. За тях беше по-лесно да Го причислят към разбойниците и престъпниците, без да разбират, че по този начин те само доказаха Неговата Божественост, като Го разпнаха, но смъртта не можа да Го задържи и Той възкръсна в слава. Той доброволно даде живота Си, за да могат разбойниците, между които бе разпнат, да се определят – едни за вечен живот, а други за вечно осъждане. „Исус рече: За съдба дойдох Аз на тоя свят, за да виждат невидящите, а виждащите да ослепеят. Ония от фарисеите, които бяха с Него, като чуха това, рекоха Му: Да не сме и ние слепи? Исус им рече: Ако бяхте слепи, не бихте имали грях, но понеже сега казвате: Виждаме, грехът ви остава“ (Йоан 9:39-41).

Така и до ден днешен фарисеите – крадците на човешки души, викат: „Дръжте крадеца“. А тези, които добре са се обучили във фарисейския дух, добре боравят с този прийо̀м, като прехвърлят своята вина на невинните си жертви. Това Божието Слово назовава с една дума: МЕРЗОСТ, а извършителите Господ Исус ги нарича: РОЖБИ НА САТАНА (Мат. 3:7; 12:34; 23:33; Лк. 3:7; Откр. 2:9; 3:9).

Поетът преди близо сто години е видял лицемерието и неправдата и ги е предал в стихове:

„Грабители! Разбойници! Крадци!
Родени в пазвите на вечен гнет,
понесли на плещи си целий свет,
а на челата — търнови венци,
как смеят да повдигат те глава?
Тях трябва да ги грабят всеки ден!
Те са родени само за това
и само гнет е техний дълг свещен!...“

Като хиени край разровен гроб
продажни книжници с вой се тълпят
и рѣфат неизстиналата плѣт
на поваления в кръвта си роб.
И лее се из техните уста
поток лѣжи над светли мѣртѣвци,
и лее се най-низка клевета:
„Разбойници, грабители, крадци!“

О, да! Това е припевът ви стар!
И вековете знаят този вик,
закърмен с ужас и позор велик
край някой златен трон или олтар.
И винаги, под всяка светлина,
възблিকнала трептяща сред нощта,
тираните на всички времена
отправят тази вечна клевета!...

.....
Нима смиреният босяк Христос
не бе между разбойници на кръст?
А властникът и фарисейин тлъст,
възпрели тежко сред народа прост,
не прѣскаха най-черната мълва
с заплювката на злобната си мѣст?
И милиони люде след това
целуваха разбойнишкия кръст!

.....
Но много гробове посяхте вий!
Гори от черни кръстове стѣрчат
навред по кървавата земна грѣд,
затуй велик пожар над вас се вий —
пожар от всички малки светлини,
които черната ви мощ гаси
през милиардите нощи и дни!
И няма жалѣк меч да ви спаси!

Хр. Смирненски, Разбойниците, 1921

Хр. Р.

Павел към Филимон (2)

Стихове 4 – 7: „Винаги благодаря на моя Бог, когато те споменавам в молитвите си, като слушам за твоята любов и за вярата, която имаш към Господ Исус и която показваш към всички светии. Моля се това общение в твоята вяра да действа така, че те да познаят всичкото добро, което е в нас, за слава на Христос. Защото неведнъж съм намирал голяма радост и утеха в твоята любов, понеже сърцата на светиите се освежаваха чрез тебе, брате.“

С тези похвални думи апостол Павел описва духовното състояние на Филимон. Той е бил благословен от Бога човек, но някой ще каже: защо е имал роби? Да, действително е било така, но трябва да си припомним също, че притежаването на роби по онова време не е било свързано с такова насилие, както робството в наше време. И въпреки че и тогава много от робовладетелите да са били идолопоклонници и да са вършили ужасни неща с робите си, нямаме причина да смятаме, че понятието е било толкова негативно натоварено, както сега. В повечето от случаите в Словото, в които четем за слуга, всъщност става дума за буквален роб – човек, имащ господар. Никъде обаче това понятие не се използва като определение на жестокост, тирания или омразно поведение. При това тези роби са имали възможност да бъдат свободни, от което те биха могли да се възползват с благодарност, а не да го отхвърлят.

Хвалбата на апостол Павел към Филимон обаче е по отношение на духовното му състояние. Той казва: „благодаря на Моя Бог“, като това се отнася главно до стих 5, „като слушам за твоята любов и вярата, която имаш към Господ Исус“. За Павловото сърце състоянието на Филимон е било повод за благодарност и възхвала на Бога. Също така той казва: „твоята любов и вярата... която показваш към всички светии“, което е един изключителен израз. Разбира се, това значи, че ги е обичал, но какво значи да показва вяра към светиите? Някога замисляли ли сте се? Изключително важно е да размишляваме върху смисъла на това, което четем в Божественото

откровение. А значението в случая очевидно е следното: да гледа към тях с вяра, виждайки ги като Божии чада и отнасяйки се с тях като такива. Когато ние успяваме да гледаме един на друг като Божии чада, когато успяваме да виждаме Христос един в друг, тогава ние упражняваме вяра един към друг. Апостол Павел продължава с обещанието, че ще се моли Бог да му помага и занаяпред. От това ние трябва да извлечем поука, че както Апостолът се е молил за Филимон, така и ние трябва да се молим един за друг. А ето каква е била и молитвата: „това общение в твоята вяра да действа така, че те да познаят всичкото добро, което е в нас, за слава на Христос“. С други думи, това би значило: Скъпи Филимоне, моля се да продължаваш във вярата, която си получил; и това да те подхранва, да те прави още по-полезен и да ти дава повече сили, за да приемаш всичко, което е добро в светиите. Той добавя това към своята похвала в 7 стих: „Защото неведнъж съм намирал голяма радост и утеха в твоята любов, понеже сърцата на светиите се освежаваха чрез тебе, брате“. Каква висока похвала отправя той към този скъп човек! Очевидно той е бил човек, който се е отличавал с немалко духовно състояние и благодат, тъй като апостолът казва, че намира голяма радост, защото, поради вървежа на Филимон по Бога и в святост, сърцата на светиите се освежават.

Ние стремим ли се към това да сме духовно ободряване за светиите и те да бъдат освежени от нашия вървеж с Бога? Точно към това трябва да се стремим! Но давайки място на нашите плътски наклонности, нашия темперамент и други такива неща, които са омразни на Бога, ние не подкрепяме мишците на нашите съученици; но чрез стремежа си да вършим онези неща, които са по Божията воля, ние един другото се укрепваме в Бога. Точно както е и в армията: ако единият полк се укрепи добре, и другите полкове също биват подсилени; а ако един полк обърне гръб на противника, то и другите полкове ще пострадат. Така е и с Божието събрание.

Статията се публикува с позволението на Assembly Testimony.

Кому робуваш

Д. Валанс

Освобождението от Египет

„Пусни народа Ми, за да Ми послужат“
(Изход 8:1).

(2)

Освобождението на израилтяните от египетско робство е най-големият образец на свободата в Словото. И когато Господ ги съжали за тяхното състояние, Той ги изкупи от египетския плен, като изтриби първородните на Египет чрез Погубителя (Изх. 3:7-9). Нека отбележим двете страни на свободата в този стих: фразата „Пусни народа Ми“ е отрицателна, заповед, отправена към Фараона за освобождение на пленниците, докато фразата „за да Ми послужат“ е положителна, едно потвърждение, че само в служението към Бога има истинска свобода. И така Господ ги понесе на орлови крила в обетованата земя (земя на свобода), за да му служат: „Вие видяхте що сторих на египтяните, а как носих вас на орлови крила и доведох ви при Себе Си“ (Изх. 19:4).

Израел беше свободен единствено докато служеше на Бога. След като Исус Навин и старейшите, които го надживяха, измряха, Израел се върна в плен (Ис. Нав. 24:31). В книгата Съдии са записани много случаи от редуващи се състояния, в които изпадаше Израел: неблагодарност и непослушание спрямо Бога, после идваше робство, след дълго време те идваха в покаяние и накрая Бог им даваше благодатно избавление. Забележете, че първо Израел робуваше на идолите и като следствие

Бог ги предаде да робуват на другите народи. Това беше двойно робство, първо духовно, а после и физическо. Те бяха роби на Фараона и на греха.

Както и човекът, който не е освободен от връзките на греха и на смъртта, е роб на греха и слугува на Сатана. Духовно е мъртъв и физически тялото отива в смърт.

Това двойно робство предполага и двойно освобождение. Бог заповяда и Червеното море заля Фараона и неговите войски, но виждаме, че само заместителната жертва – Пасхалното агне, можеше да избави Израел от Божия гняв. По този начин Бог показва, че това наглед мащабно освобождение на Израел от фараоновия гнет никак не е достатъчно, а трябва да има едно вътрешно освобождение на Неговия народ от един скрит неприятел и това бе главната Божия цел. Така е и при грешника. Освобождението от смъртта и греха започва отвътре – от сърцето. То трябва да бъде очистено и това може да го извърши единствено Божията благодат въз основа на жертвата на Божия Агнец – Исуса Христа. И така, Мойсей им обеща, че ще дойде време, в което Бог ще напише закона Си в умовете им и ще обреже сърцата им (Вт. 30:1-6). По-късните пророци също потвърждават, че Бог ще отнеме каменното им сърце и ще им даде меко сърце, че ще сложи закона Си у тях, ще го напише на сърцата им и че ще всели Духа си у тях, за да бъдат истински свободни (Еремия 31:31-34; Езекиил 11:17-20; 36:24-27).

Парадоксът на свободата: Освободени от греха, но роби на правдата

„Благодарение обаче на Бога, че когато бяхте роби на греха, вие се покорихте от сърце на онзи образец на учението, който ви бе предаден, и освободени от греха, станяхте роби на правдата“ (Рим. 6:17-18).

Светият Дух често пъти използва парадокси, за да ни изяви паралелни истини. Четем също, че последните ще бъдат първи и първите – последни (виж Мат. 20:16). Също така този, който запази живота си, ще го изгуби и обратното (виж Лука 17:33). Така и Павел пише, „защото който е бил призван в Господа като роб, е свободен човек на Господа; така и който е бил призван като свободен човек, е роб на Христос“ (1 Кор. 7:22). И дори още по-фрапантно: „бяхте роби на греха... но сега, като се освободихте от греха, и станяхте роби на Бога“ (Рим. 6:20-22). Следователно можем да запитаем: Какво се променя в нашето състояние, ако сме били роби преди това и след това пак оставаме такива? Огромната разлика Божието Слово описва така – колкото е отдалечен изтокът от запада, т. е. безкрайно:

„Не е постъпил с нас според греховете ни, Нито е въздал нам според беззаконието ни. Защото колкото е високо небето от земята, Толкова голяма е милостта Му към ония, които Му се боят, Колкото отстои изток от запад, Толкова е отдалечил от нас престъпленията ни“ (Пс.103:10-12).

Тук виждаме огромната разлика от това да служиш на единия Господар и на другия. Единият те води към Светлина и Живот, а другият те води към тъмнина и смърт. Кой път ще избереш? На кой господар искаш да служиш?

Христос ни е освободил от робското иго на греха и на Сатана, за да ни „пороби“ за правдата (Рим. 6:18), за Бога (Рим. 6:22; 1 Петр. 2:16) и за другите (Гал. 5:13). Така ние с радост приемаме тази замяна, като

знаем, че робството на Христа е свършената свобода. От мястото на греха и на смъртта сме преселени в сферата на живота.

Еврейският роб: Илюстрация на парадокса

„Но ако робът изрично каже: Обичам господаря си, жена си и децата си, не желая да изляза свободен...“ (Изх. 21:5).

Тук, в този пример, се описват две състояния. Първото състояние е на човек, който е под принудително робство, точно както всеки грешник е под принудителното робство на Сатана, подвластен на закона на греха и на смъртта: „Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта“ (Рим. 8:2). Но когато

„Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни“ (Йоан 8:36). И

тук виждаме другото състояние в този пример от книгата Изход. Тук робът желае да служи вече не по принуда, а доброволно. Душата, която е освободена, се привързва към Този, Който я обича и Който я е освободил от пленничество, и нейното желание е да служи доброволно на Изкупителя си. Така освободени, апостолът ни увещава с думите: „Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго“ (Гал.5:1). Освен това числото

И кръвта на къщите, където сте, ще ви служи за белег, така че, като видя кръвта, ще ви отмина (Изх. 12:13).

шест говори за време, в което Сатана владее човешката душа чрез греха. Това е време и на Божието работене за изкупване на човешки души, които да се изцерят и да намерят мир и живот при Бога. Това е благодатното време за Изкупване на души, които са под робското иго на Сатана. Затова Бог промисли и изпрати Своя Син да стане жертвено Агне, изкупващо греховете на всеки един, който дойде при Него. Това е време на Изкупване на човешки души, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот (Йоан 3:16).

Еврейският роб е една сянка на християнската свобода (вж. Изх. 21:1-11). Тук можем да се замислим и над прозвището „еврейски роб“.

Думата евреин е определение за човек, който пътува от едно място на друго – пришълец в чужда страна, така както Господ каза на Авраам: „Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа“ (Бит. 12:1).

Това е определение и за всички Божии чада, които Бог е призовал и които принадлежат на друго, небесно царство, но които Господ е изпратил като посланици на тази земя, за да известят Неговата спасителна вест на люде, които умират в робството на един зъл господар – Сатана. „И тъй, от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога“ (II Кор. 5:20). Или още е казано чрез устата на псалмопевица: „Неговото потомство ще Му слугува; Ще се приказва за Господа на идното поколение. Ще дойдат и ще известят правдата Му На люде, които ще се родят, казвайки, че Той е сторил това“ (Пс. 22:30, 31). Авраамовото потомство е Неговото потомство – Изкупените чрез кръвта на Христа, които слугуват доброволно на Господаря, който ги е освободил от смъртното робство на злия господар. И те известяват Правдата Му – благовестието Христово. „И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден“ (Марк.16:15).

След шест години принудително робство робът бил свободен и изправен пред избор. Какво ще стори със свободата си? Могел е да избере привидната свобода, с която са лъгани хората по света, за да си мислят, че са свободни. Но от какво са свободни, когато грехът е един и същи навсякъде? Навсякъде шета един, който е и дявол, и Сатана, клеветник и противник на Бога.

От друга страна, робът е могел да избере истинската свобода и да изпълни праведните си стремежи. В крайна сметка свободният „роб“ би решил да избере истинската свобода, като приеме доживотното робство на Този, който ще го направи Свой Син и сънаследник на имота си. Както е казано: „И ако сме чада, то сме и наследници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа, та ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него. Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие към нас“ (Рим. 8:17, 18).

Той е бил роб, както преди това решение,

така и след него, но сега той е имал изцяло друго отношение спрямо господаря си: ново и доброволно служение от любов замества старото, задължително и неохотно робство. Въпреки че вече не е бил под външния контрол на заповедта, той сега контролирал действията си от любов. Човек, който избере да използва свободата си, за да служи на другите, е истински свободен.

Еврейският роб, който „не желае да излезе свободен“, е най-свободният човек в книгата Изход. Светият Дух умишлено е поставил това правило след „десетте Божии заповеди“, за да предзнаменува тези, които са щели да придобият Духа на закона. Любовта на роба към неговия господар и семейството му предзнаменува по-късното обобщение на целия закон, а именно: „да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила, и ближния си, както себе си“ (Втор. 6:5; Лев.19:18; Лука 10:27). И белегът на ухото му потвърждавал неговото отдадено послушание – приемника на Божието Слово. За него законът е бил свобода.

Ако израилтяните бяха сторили като еврейския роб, те биха останали свободни. Те също трябваше да заключат, че най-голямата им свобода би била да се подчинят на вечна служба на Бога.

Но след като измряха и стареите, които бяха надживели Исус Навин, Израел поради непокорността си към Бога отново се върна в робство (Ис. Нав. 24:31). Следващата книга – Съдии, записва тези повтарящи се събития: от непослушание към робство, и от забавило се покаяние към Божия милост и благодатно избавление, но в крайна сметка, ако вътрешността не е чисто, то ние си оставаме роби на неправдата и на Сатана:

„...очисти първо вътрешността на чашата и блюдото, за да бъде и външността им чиста“ (Мат. 23:26).

Затова да намерим добрия Път, който ще ни изведе в Живот.

„Исус им отговори: Истина, истина ви казвам, всеки, който върши грях, роб е на греха. А робът не остава вечно в дома; синът остава вечно. Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни“ (Йоан 8:34-36).

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine

ПЪРВО ПОСЛАНИЕ НА АПОСТОЛ ЙОАН

Мартин Бейкър

VI. 4:1-6 Духът на истината и духът на заблудата

Част 5

Словото стана плът и пребиваваше
между нас; Христос Исус дойде на
света да спаси грешниците“ (I Тим.

стих 1. В 3:24 апостолът ни напомня за Светия Дух, който пребъдва във всеки вярващ. Сега Йоан предупреждава вярващите, че в действителност има много духове, които не са от Бога, и той ги увещава да бъдат предпазливи и внимателно да изпитват дали духовете са от Бога. В 2:20 и 27 Йоан им напомня, че те имат помазанието на Светия Дух, който е в тях и ще ги научи на всичко, за да разпознават истината и заблудата. Светият Дух живее в Божиите чада и днес и опасността от заблуда не е отминала, така че ние също трябва да бъдем внимателни и способни да разпознаваме духовете. Йоан ни припомня, че колкото повече времето напредва, толкова повече се появяват фалшиви пророци и учители (вж. 2:18,19). Господ Исус предсказва за това и апостолите потвърждават, че това ще се случи (Мат. 7:15,16; 24:4-5; II Тим. 3:6,4:3-4).

стих 2. За да разпознаем лъжливия дух или лъжливото учение, Йоан предлага да го изпитаме според това какво говори за Христа. Ако това учение проповядва, че Христос не е Помазаникът, то това учение не е от Бога, а е дяволско. Този, който е воден от Божия Дух, той изявява, че Исус от Назарет е Христос, т. е. Помазаникът, така както и Тимотей казва: „И без противоречие, велика е тайната на благочестието: Този, „Който биде явен в плът, доказан чрез Духа, видян от ангели, проповядан между народите, повярван в света, възнесен в слава“ (I Тим. 3:16). Това не е само формална вяра, в действителност Божиите чада Го признават като Спасител и Господ на живота си. „По това познавайте Божия Дух“ – думата тук означава да се знае от опит или от наблюдение. Гностиците учат, че Исус е бил обикновен човек, но е приел образа на Помазаника, когато е дошъл Светия Дух върху Него, при Неговото кръщение. За разлика от това Писанията учат: „Защото днес ви се роди...“ (Йоан 1:14); „Спасител... Христос Господ“ (Лука 2:11).

1:15) При възплъщението, т. е. когато Господ Исус дойде на този свят, Той дойде напълно като човек и напълно като Божий Син – „Той взе участие в същото“ като дойде в плът и кръв (Евр. 2:14). Той стана напълно като човек завинаги, но в Него нямаше грех, и се възнесе като Човешкия Син, и седна отдясно на Божия престол. Сега той е „един ходатай между Бога и хората, самия човек, Исус Христос“ (I Тим. 2:5). Всеки дух, който изповядва това, е от Бога.

стих 3. Това е начинът за откриване на фалшиви учители: „всеки дух който не изповедва, че Исус Христос дойде в плът, не е от Бога...“ И това е духът на Антихриста, който не приема, че Исус Христос е дошъл в плът, т. е., че Той е истинският Помазаник. Този дух, отбелязва Йоан, е вече на света (ст. 5). „Те са от света, затова светски говорят и светът тях слуша.“ Има много хора, които говорят за Господ Исус като за историческа личност, но те никога няма да Го признаят като възплътен Бог. Йоан предупреждава за Антихриста и за много „антихристи“ (2:18,19).

Антихристиянската природа и неговият дух са вече в света, което води до идването на Антихриста (вж. II Сол. 2: 7,8).

стих 4. Йоан отново използва своето обръщение на обич: „дечица“, като им напомня за тяхната сигурност и Кой е източникът на тяхната победа: „Вие сте от Бога“, т. е. Бог е техният баща – вие сте родени от Бога и Неговият Дух е във вас. „Вие сте победили лъжливите учители, вие сте разпознали техните грешки и сте ги отхвърлили.“ Това те са направили чрез Светия Дух, който е в тях (2:20, 27) и Който е по-голям (Рим. 8:31) от духа на Антихриста, който е в света.

стих 5. Това са характеристиките на лъжливите учители (вж. ст. 3): „Те са от света, от анти-Божията система, затова те светски говорят, и светът тях слуша“.

Светът във всяка форма Го отхвърли на Кръста; те Го отхвърлиха дори още докато Той твърдеше, че е възплътеният Божий Син.

стих 6. „Ние сме от Бога.“ Това е една ясна декларация за сигурност, свързваща Йоан и неговите читатели, която маркира това писмо. Той е нашият Отец, защото сме родени от Бога. Той е нашият живот и ние принадлежим на Него. Следователно, тъй като Божият Дух живее във всеки вярващ, „онзи, който познава Бога в действителност, ни слуша“. Господ Исус каза на Пилат: „Всеки, който е от истината, слуша Моя глас“ (Йоан 18:37) (вж. също Йоан 8:45-47). Божиите хора се обръщат към Словото Му, защото те от Него са родени и така те се обръщат към Него за храна (I Петрово 1:23; 2:2). Тези, които не са „от Бога“, нямат апетит за Божието Слово, те „не ни чуват“, което означава, че те не приемат поучението на апостолите в Новия завет. Същото е и днес. По това познаваме духа на истината и духа на заблудата (или измамата) (вж. Йоан 8:44; II Сол. 2:9,10; I Тим. 4:1-2).

VII. 4:7-21 Другите характеристики на истинските Божи деца

1. 4:7-13 „Възлюбени, да любим един друго“

стих 7. „Възлюбени“ е галовно обръщение, което Йоан използва често. По това се различават родените от Бога от тези, които са в духа на заблудата (ст. 6); родените в Божието семейство имат Божията любов в себе си и те пребъдват в нея. Изразът „да любим един друго...“ е призив към наистина благочестив и богоугоден живот, в който се проявява Божията любов, изявена в нашите сърца благодарение на изкупителното дело на Исуса Христа. Каква любов е това? Това не е любов към света, нито на света, но любовта, която Отец е дал на нас. Тази любов е безкористна и себеотдайна. Бог е източник на тази любов, защото „любовта е от Бога“ и тя очевидно ще бъде показана в тези, които са Негови деца. „Всеки, който люби...“, т. е. всеки, чрез когото божествената любов се изявява, но не човешка или физическа любов. Такъв живот на жертвена любов е доказателство, че сме родени отново и че познаваме Бога. С други думи, две са доказателствата, че сме родени отново (отгоре): ние познаваме Бога и Неговата любов пребъдва в нас.

стих 8. „Който не люби, не е познал Бога.“ Йоан

използва двойно отрицание, за да подчертае, че за да познаваш Бога, е необходима коренна промяна в състоянието на грешника. Този, чиито грехове не са простени, няма Божията любов. В крайна сметка „Бог е любов“. Една от Неговите черти е любовта – чиста, свята, безкористна, жертвена любов. Йоан говори именно за нея, като думата любов се среща 32 пъти само между стихове 4:7 и 5:3. Твърдението, че „Бог е любов“, не игнорира Кръста, но той е следствие от Божията любов: „Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас“ (Римл. 5:8).

стих 9. Ето доказателство за Божията любов: „В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя единороден Син, за да живеем чрез Него“. Можем правилно да разберем понятието „Единороден“ само когато се използва за Божия Син, Който е без начало и без край. Това в действителност е независимо от времето. Христос не „стана“, но Той винаги и завинаги „е“ Син. Той е личност, която притежава Божествена природа. Господ Исус говори за Своето предвечно съществуване с Отца и за своето възплъщение: „Излязох от Отца и дойдох на света; и пак напускам света и отивам при Отца“ (Йоан 16:28; вж. още 13:3, 1:14). Самият израз „Своя единороден Син“ говори за най-дълбока обич, както в случаите от Стария завет, където думата „единороден“ има значение на „единствен“ (вж. Битие 22:2,12,16; Амос 8:10; Зах.12:10). По такъв начин ни се обяснява голямата цена, която е платена за нас, и огромната саможертва на Бог Отец: „Той даде Своя Единороден Син“ (Мат. 21:37; Йоан 3:16,17; Рим. 8:32). Тази любов се яви за нас и в нас, ние сме средата, в която се проявява Божията любов. Божията цел е „да бъдем живи чрез Него“. Ние бяхме мъртви в греховете си, като единственият начин да бъде съживено Божието творение е чрез смъртта на Неговия Син: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от тоя хляб, ще живее до века; да! и хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът [която Аз ще дам] за живота на света“ (Йоан 6:51).

стих 10. Ето характера на Божията любов. „В това се състои любовта...“, т. е. това е начинът, по който се проявява Неговата любов. Ние би трябвало да възлюбим Господа нашия Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила“ (Второзаконие 6:5; Мат. 22:37), но не сме го направили. И нещо

повече: „Не че ние сме възлюбili Бога, но че Той възлюби нас“. Инициативата е изцяло на Бога, ние нямаме състояние, за да Го обичаме, защото сме „мъртви в престъпления и грехове“ (Ефес. 2:1-5). Той ни възлюби поради Своята милост, защото Той е любов. „Той прати Сина Си като умилоствение за нашите грехове“. Бог, който е абсолютно чист и свят, не може да оневини грешния човек на никакво основание, тъй като човешката правда е като омърсена дреха и никакви религиозни актове от страна на човека не могат да задоволят Божия критерий за правда. Ето защо в Своята безкрайна любов Той даде Своя Син, за да умре на кръста, така че въз основа на смъртта на Христос, Неговата кръв, пролята в жертва за грях, Бог може да се смили и да прости на всеки, който вярва в Господа Исуса: „А сега и независимо от закон се яви правдата от Бога, за която свидетелстват законът и пророците, сиреч правдата от Бога, чрез вяра в Исуса Христа, за всички [и на всички], които вярват; защото няма разлика. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, а с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когото Бог постави за умилоствение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, за да покаже, казвам правдата Си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса“ (Римл. 3:21-26). По този начин Бог постави единствената основа, на която Той може да се смили за грешника и да го приеме, без да прави компромис със Своята святост. Това показва истинския характер на Божията любов.

стих 11. Моралните предизвикателства, които стоят пред нас в резултат на Божията любов. „Възлюбени, ако Бог толкова възлюби нас...“ Можем да сравним този стих със сходния стих от Евангелието на Йоан: „Бог толкова възлюби...“ (Йоан 3:16 и I Йоан 4:9,10), като Йоан добавя във своето послание: то „и ние сме длъжни да любим един другия“. Ако в стих 7 това е призив, то тук е задължение, дълг, който ние сме длъжни да платим. Ако Бог толкова възлюби... тогава и ние, както и Бог, по същия начин, с жертвена любов трябва да се обичаме един друг. Ако Бог толкова възлюби нас, то логично е, че и ние трябва да отвърнем на тази любов, но тук Йоан подчертава, че реалността на нашата любов към Бога се показва, като

се обичаме един друг. Истинската любов не е само емоция, но Божията любов показва, че това е желание да дадеш най-доброто от себе си на този, който те обича (Ефес. 5:1, 2). Обичта, която показваме един към друг, е взаимна, а не едностранна, въпреки че това е състояние на духа, обусловено не от човешки емоции, а от това дали пребиваме в Господа. Едно сърце може да е охладняло в любовта си към братята, но друг може да пребива в нея и да расте от благодат в благодат. Това е основен пример на християнската етика, която се основава на Голгота.

стих 12. „Никой никога не е видял Бога...“ Бог каза на Мойсей: „Не можеш видя лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив“ (Изм. 33:20). Бог е Дух (Йоан 4:24). Той е невидим, „Когато никой човек не е видял, нито може да види“ (I Тим. 1:17; 6:16). Как тогава Бог може да бъде изявен? Йоан ни казва: „Единородният Син... Той Го изяви“ (Йоан 1:18). Невидимият Бог е изявен в Неговия Син и сега се открива на Неговите чада. Когато те се обичат един друг, Божията любов се вижда в тяхната любов, защото това е Неговата любов, предадена им от Духа Му. „Бог пребива в нас и Неговата любов е свършена в нас“. Не че нашата любов е свършена, но Неговата любов е свършена в нас, ако се изпълваме с Неговата благодат, така че чрез живота ни хората да видят Бога и да въздадат Нему слава.

стих 13. „По това познаваме, че пребиваме в Него“. Изразът „По това познаваме“ се среща двадесет и един пъти в това послание и описва истинско, духовно и практическо познание, за разлика от теориите на гностицизма. Любовта ни един към друг е доказателство, че Бог живее в нас, защото това е Неговата любов, която е достигнала целта си в нас. Три пъти се споменава в тези стихове за Божия Дух, който обитава в родения отгоре (ст. 12, 13, 15). Тук фактът, че „Той ни е дал от Духа Си“, е продължаващото доказателство, че ние пребиваме в Него и Той в нас. Всеки вярващ е получил Светия Дух на Бога (Рим. 8:9). „Светият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божи чада“ (Рим. 8:16). „...в Когато като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свети Дух“ (Ефес. 1:13).

2. Свидетелството на очевидците (4:14-16)

стих 14. „Ние видяхме и свидетелстваме“ (вж. 1:1) – това се отнася за всички апостоли, но

сега само Йоан е останал от всички апостоли. Макар че никой никога не е виждал Бога, апостолите са имали възможност в продължение на три години да „виждат“ Бога в Негово лице и от този опит те сега свидетелстват. Чрез думите: „Отец прати Сина Си“, Йоан свидетелства, че това е не само исторически факт, но че този факт има силата да промени съдбата на човека. Затова Йоан и другите апостоли видяха в Него „славата на Единородния от Отца“ (Йоан 1:14) и по този начин им е било засвидетелствано, че „Бог е изпратил Сина Си да бъде Спасител на Света“. В стихове 13 и 14 виждаме работата на Божието Триединство. Чрез Божия Дух ние признаваме истината, че Бог е изпратил Сина Си. Чрез покаяние и вяра в Господа Исуса Христа Той става наш личен Спасител и ние, които някога сме били „далеч, сега сме поставени близо чрез кръвта на Христос“ (Ефес. 2:13). Йоан в своето Евангелие цитира самаряните: „...ние знаем, че това е наистина Христос, Спасителят на света“ (Йоан 4:42). Това е основен факт в Евангелието, че „Отец прати Сина Си да бъде Спасител на света“.

стих 15. Това, което лъжливите учители не признават, е, че Исус е Син на Бога, но това е в основата на християнската вяра, и онези, които „вярват, че Исус е Божият Син“, те победиха света (5:5). Думите: „Ако някой изповяда, че Исус е Божият Син, Бог пребъдва в него и той в Бога“ се отнасят до една решителна изповед. Такова признание може да бъде продиктувано само от действието на Светия Дух, а това лъжеучителите никога не биха направили: „Защото много измамници излязоха в света, които не изповядват дохождането на Исуса Христа в плът. Такъв човек е измамник и антихрист“ (2 Йоан 7). Резултатът от новия живот, в който живее роденият от горе, е, че „Бог живее в него и той в Бога“ – не е възможно по-близко общение. Това общение, което имат Божиите чада, е неразделно свързано с истинското свидетелство

И рекоха помежду си: Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше писанията? (Лк. 24:32)

за Христа, за Неговата личност и делото Му като Син Божий и Спасител на света.

стих 16. „И ние познаваме и сме повярвали.“ Това е реалността на личното свидетелство на Йоан – да познаваш Божиата любов и да вярваш в Божиата любов са две неразривно свързани неща. Познанието говори за разбиране на духовната истина, докато вярата описва убеждението относно това, което познаваме. Това не е въпрос просто на някаква теория, това е нещо, което е доказано от опит и вяра. Йоан пише за любовта, която Бог е дал в нас (не само за нас, но в нас). Неговата любов е изляна в нас, „изляна в сърцата ни чрез Светия Дух“ (Рим. 5:5), и от нас отива към другите (Йоан 7:38-39). Бог е любов (ст. 8) и тази любов е безкористна и жертвена, и Бог показва това на Голгота, като наказва Своя Син вместо нас. По това разбираме, че Бог е любов, но и праведен съдия, Който не оневинява виновния. Затова, ако някой не се покае и не приеме жертвата, която Бог даде в лицето на Исуса Христа, Божият гняв остава върху него. Ако тази любов доминира в живота на някого, то той пребъдва в Бога и Бог пребъдва в него. Така любовта към Божието семейство е жизненоважен тест за това дали сме спасени.

3. Неговата Любов съвършена в нас (4:17-21)

стих 17. „В това е съвършена любовта в нас, да имаме дързновение в съдния ден...“ Това означава Божествена любов, а не човешка любов, и се отнася до предходните стихове (14-16). Вярващият, чийто живот е доминиран от Божията любов, живее в Бога и Бог пребъдва в него; той изповядва, че Исус Христос е Син на Бога, живее праведен живот и има любов към братята си. В такъв човек любовта на Бога е достигнала своята пълнота и той ще има дързновение в Съдния Ден (I Кор. 3:14; II Кор. 5:10). Увереността му няма да е в него самия, а в Бога, чието спасително дело в него е произвело такава промяна в живота му, доказателство за което е, че той е дете на Бога и така той няма да се посрами пред Господа при Неговото пришествие (сравни с 2:28). Апостол Йоан продължава в стих 17: „...защото, както е Той, така сме и ние в този свят“. Нашият настоящ живот трябва да бъде Христос, както казва апостол Павел за себе си: „Не аз живея, но Христос живее в мене“. Това може да стане, когато ние пребъдваме в Него; по този начин ние сме живо свидетелство за Господа в света. Вярно е също, че Господ Исус, като пострада веднъж завинаги, приемайки Божия Съд върху Себе Си, се възнесе и седна отдясно на Отца. Той отмахна греха, като принесе Себе Си“ (Евр. 9:26). Той сега е на трона, отдясно на Отца, след като победи греха, ада и смъртта, и така ние, които сме в Христос, опитваме от Неговата победа над греха и неговата сила тук, в света. Няма никакво осъждане за онези, които са в Христос, защото техните имена са записани в Книгата на Живота на закланото Агне (Откровение 20:11-15).

стих 18. „В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха...“ Бог изяви Своята любов, като даде Своя Син за нас, в жертва на Голгота. Всеки, който лично е получил увереност, че неговите грехове са простени, знае от опит колко силна е Божията любов и това отнема всеки страх. По Негова милост Той ни освобождава от връзките на смъртта и греха и намирайки се в Неговата благодат, Той ни дава победа над греха, дава ни и увереност, че Той ще дойде да ни вземе у дома, за да бъдем с Него през вечността. „Страхът има в себе си наказание...“ поради греха, но тъй като Христос отмахна греха (Евр. 9:26)

и умря за нашите грехове (I Кор. 15:3,4), то Той отнема и наказанието от онези, които Той познава като Свои чада и в тях няма място за страх. А причината за този, който се страхува, е, защото съвестта го обвинява и не познава съвършената любов на Бога, изявена в Христа.

стих 19. „Ние любим [Него], защото първо Той възлюби нас.“ Това е констатация на един факт. Това, че в сърцата ни гори Божията любов, е доказателство, че сме родени от Бога. Ние обичаме и не се страхуваме. Любовта в нас трябва да е отражение на Божията любов. „Защото първо Той възлюби нас.“ Без това Божие действие ние бихме се загубили, всички би трябвало да умрем без надежда, с помрачени сърца, далеч от Бога. Но Божията любов се прояви и докато бяхме още грешници, Христос умря за нас (Рим. 5:8).

стих 20. „Ако рече някой: Любя Бога, а мразя брата си, той е лъжец...“ Това ни напомня за трите начина, които ни дава Йоан и чрез които всеки може да изпита себе си дали е роден от Бога (1:6, 8, 10), както и заблудата, в която може да изпадне някой в резултат на лъжливите учители. Този човек, когото апостолът описва явно с гордост, казва: „Обичам Бога“, но той е лицемер и морално сляп, защото мрази брат си, а как ще люби Бога, ако мрази този, който е роден от Бога? Йоан не го щади, но го нарича с действителното му име: „лъжец“. Очевидно е по-лесно да обичаме един брат, когото можем да видим, отколкото Бога, когото не можем да видим. Това показва, че подобно твърдение е противоречиво: любов към Бога и омраза към брата не могат да съществуват в едно и също сърце, следователно този човек е лъжец.

стих 21. „И тая заповед имаме от Него: който люби Бога, да люби и брата си.“ Очевидно тази заповед идва от Господ Исус, въпреки че това не се споменава в непосредствения контекст. Все пак това е обобщение на Стария и Новия завет (Втор. 6:5; Лев.19:18). „Да възлюбиш Бога с цялото си сърце... и ближния си както себе си.“ Господ Исус казва: „Нова заповед ви давам, да се любите един другия; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия“ (Йоан 13:34). Ако обичаме Бога, трябва да пазим Неговите заповеди (II Йоан 6), а Неговата заповед е да обичаш ближния си като себе си.

ЕДИН ГРЯХ ЩЕ ТЕ ПОГУБИ

Когато ходиш в светлината, тогава имаш и радост. Радостта от чистата съвест, когато няма нищо, което да пречи на общението между твоята душа и Спасителя ти. Ще намериш осезаемото Божие присъствие единствено когато ходиш в светлината. Там се намира благата Божия увереност. О, с каква слава се озарява нашият път, когато вървим с Господа, в светлината на Словото Му. Има ли обаче малко тъмнина там – сякаш тичаш в кал. Ако имаш дори малко тъмнина в сърцето, е все едно да отглеждаш посеви, които биват задушавани от плевели. Все едно да ореш с вехто рало.

Депресиите и смущенията могат да бъдат премахнати единствено ако ходиш в светлината. Трябва да закараш сърцето си до източника на светлина, за да бъде очистено.

А там ще намериш още светлина, „в Твоята светлина ще видим светлина“ (Пс. 36:9). „Светлина се сее за праведния и веселие – за онези, които са с прави сърца“ (Пс. 97:11). А готовността е ключът. Когато човек копнее да извърши волята Божия, Бог ще го научи на пътя, по който да го стори. Копнеещото сърце, което има готовност да служи, е скъпоценно в Божиите очи.

Намираме силата за всичко това именно когато ходим в светлината. „Да вземем оръжието на светлината“ (Рим. 13:12) – в това е силата. Помня, малко след като бях спасен, Господ ми изяви, че трябва да оправя една нередност в библиотеката на университета си. Бях откраднал едни книги и за това отидох там, на място, а един от служителите ме упъти до управителя, който от своя страна ме заведе при

Помнете Лотовата жена. Който иска да спечели живота си, ще го изгуби; а който го изгуби, ще го опази (Лк. 17:32, 33).

главния администратор на библиотеката. И така, аз влязох в един хубав офис и срещу мен седеше един господин с костюм и вратовръзка.

Казах му, че съм бил спасен от греховете си чрез благодатта Исус-Христовата и съм станал християнин. А този човек пребледня, сякаш му бях извадил pistolет. Тогава му казах, че трябва да върна или да заплатя едни откраднати книги.

Каква власт има в чистата съвест, а колко много можеш да изгубиш поради малко тъмнина? А каква е цената на един тъмен ъгъл? Тъмното ъгълче в твоето сърце идва на висока цена. То ще ти обезобрази свидетелството, както драскотината върху чисто нова кола. Не можеш да я покажеш по същия начин, както когато е била без драскотината. Така и поради това тъмно ъгълче, което си допуснал, не можеш да поглеждаш хората в очите. То ще повлияе на плодовете, които принасяш, ще отнеме радостта ти, ще препъне ползотворността ти в Божието царство и ще ти източи силите.

Малко камъче в обувката прави големи

поразии на дълъг път. Става въпрос, че ако позволиш на едно малко ъгълче от тъмнина в сърцето си, то ще те нарани! То ще закорави сърцето ти. Меките решения правят сърцата твърди, вземи пример от Лотовата жена. Ако сториш място за някакъв малък, но постоянен грях, таен грях, скрит грях, той в крайна сметка ще те заблуди. В началото го покриваш, после го оправдаваш, след това започваш да говориш за него и да го защитаваш, а накрая дори започваш да се хвалиш с него. Този грях ще те измами лошо. Погледни последиците от греха и какво стори един грях на Авраам, на Ной, на Мойсей и на Давид. Виж какво беше следствието от един грях за Адам и Ева и цялото човечество. Един грях ще е пречка в служението ти. Бог поиска да убие Мойсей заради едно непослушание (виж Изх. 4:24-26). Виж какво причини Ахановият грях на цялото събрание (виж Ис. Нав. 7).

Всяко съживление в историята е започвало като следствие на това, че някой е излизал изцяло в светлината. Ако имаш тъмно ъгълче или някакъв грях, който те преследва постоянно, ако те е запленил, то тогава не го отминавай, работи върху него. Както треньорът казва на атлета да работи най-много в областта, където е най-слаб. И ако има такова нещо, което ти пречи и което се върти в съзнанието ти, то всичко, което трябва да сториш, е да се върнеш обратно в светлината. Трябва в искреността на сърцето си да признаеш пред Господа и да кажеш: „Господи, съгласен съм с Тебе и искам да вървя с Тебе срещу това нещо“.

Ако не си християнин и ако обичаш тъмнината тук, ще получиш и тъмнината там, само че тъмнина, която ще те обгръща през вечността. „И ето какво е осъждението: Светлината дойде на света и хората обикнаха тъмнината повече от Светлината, защото делата им бяха зли“ (Йоан 3:19). По-добре още сега излез на виделото, ти виждаш сърцето си и това, което произлиза от него. Защото Божият стандарт изисква да няма абсолютно никаква тъмнина. Ако не си приел Христа в сърцето си, не мисли, че кръвта Христова ще ти помогне в Съдния Ден, тъй като тя е само за тези, които ходят в светлината. Един брат беше казал: „Голгота няма да покрие това, което ти отказваш да откриеш“. Побързай да отидеш към светлината още сега.

(Материали от проповед на
Боб Дженингс – „Бог е Светлина“)

ЕДИН ГРЯХ

Всички грехове са ти простени,
от всичко си освободен, амин!
Всички мерзости са заличени,
но мъчи ли те грях един!?

Като мъртва змия на твоя път
лежи, не мърда, нито шава,
но отровата ѝ е в зъбът
и настъпиш ли я – покосява.

Грях малък, грях нищожен,
но по-силен е от теб.
– Враг примрял, във гроб положен,
ала ножът му е неотнет.

Чака той, тих и кротък,
ти да му обърнеш гръб,
тогава ножът като орлов нокът
ще се впи в твоята гръд!

Недей бъди така безумен
и бързо ножа му вземи,
защото знай – грехът е буден,
макар да прави се, че спи.

Помни Давид какво направи,
дали Голиат със камъче уби
или после меча му извади
и с него му главата отдели.

Един грях ще те съсипе,
един грях отнема радостта,
един грях е трън в очите,
един грях прогонва и мира.

Грехът оставя те в лишение,
грях един охлажда любовта,
благодатта изхвърля във забвение,
нанася белег за през вечността!

Един много малък грях,
но последици големи има,
превръща той свидетелство на прах,
а за някой благовремието отмина!

Този грях е в ъгъл тъмен,
скрит потаен в твоето сърце,
тласка те към ръта стръмен;
– Птица си, но с вързани криле.

Прибегни бързо ти към Светлината!
Озари напълно своето сърце!
Само тя ще ти развърже пак крилата
и грехът на светло ще се изведе.

Там ще той загине безповратно,
че грехът от виделото мре!
Там ще получиш радостта обратно
„там“ е пред Христовото лице.

Роб Христов

Християнски основи: Божието триединство

Въведение

Думите „Триединство“ и „Троица“ не се срещат на нито едно място в Библията, но въпреки това в нея се разкрива, че Господ е Един Бог в три отделни Личности: Бог Отец, Бог Син и Бог Дух Свети (Светата Троица). Това учение често е познато като „тринитарианство“, което означава – „три-единство“ или буквално „три-в-едно“. Сега трябва да изясним, че християните НЕ вярват в три бога. Нито пък Библията ни учи, че бог е една личност, която се подвизава в три различни образа, което е ерес, позната като „моделизъм“. И въпреки че е много трудно да се проумее твърдението, че Бог е Един в три Личности, това е посланието, което Библията ясно и точно ни оставя.

Един Бог, три Личности

Първо, Библията ни учи, че Бог е Един:

„Слушай, Израелю; Йехова, нашият Бог, е един Господ“ (Вт. 6:4).

„Аз съм Бог – и няма друг“ (Исая 45:22).

Така Библията ясно разкрива, че няма три бога, а един Бог, но също така, че има повече от една личност в Божеството.

Отца е:

Бог – Филип. 1:2

Създател – Бит. 1:1

Вечен – Псалм 90:2

Синът е:

Бог – Йоан 1:1, 5:18, 10:33, 20:28; Рим. 9:5; Кол. 2:9; Тит. 2:13; Евр. 1:5-13; Отк. 1:8

Създател – Йоан 1:3; Кол. 1:16-17

Вечен – Йоан 8:58 (Изм. 3:14); 1 Петр. 1:20; Отк. 1:8, 1:17-18; 22:13

Светият Дух е:

Бог – Деяния 5:3-4

Създател – Бит. 1:2; Йов 26:13, 33:4

Вечен – Евр. 9:14

Това учение, че Бог е Един Бог в три отделни Личности в Божеството, може да се проследи навсякъде в Писанията:

„В начало бе Словото; и Словото беше у [със] Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше

у [със] Бога“ (Йоан 1:1-2).

В този стих се казва, че Исус Христос – Божието Слово – още в началото беше „у Бога“. Ако аз кажа: „аз съм с баща си“, това не би било същото, като да кажа: „аз съм баща си“, което звучи нелепо. По същия този начин виждаме ясно в първия стих от Евангелието от Йоана разграничението между Отца и Сина. Същевременно Йоан ни казва, че Словото „бе Бог“, и така разбираме, че Той (Господ Исус) е Същият Бог и едновременно с това отделна и различна Личност.

Друг пасаж, който илюстрира същата истина, намираме в Захария 12:10:

„А на Давидовия дом и на ерусалимските жители ще излея дух на благодат [Духът на благодатта] и на моление; И те ще погледнат на Мене, Когото прободоха; и ще плачат за Него, както плаче някой за едничкия си син, и ще скърбят горчиво за Него, Както скърби някой за първородния си“.

Захария говори тук за време, когато Бог ще излее Духа Си, показвайки, че Божият Дух е отделна Личност. Някои култове като „Свидетелите на Йехова“ твърдят, че Светият Дух не е Личност, но „Божията действена сила“ [Стражева Кула]. Виждаме обаче, че Бог Дух Свети има всичките характеристики на Личност: Духът обича (Рим. 15:30); можеш да бъдеш в общение с Него (2 Кор. 13:14); Той говори (Деяния 8:29); може да бъде лъган (Деяния 5:3); има желания (1 Кор. 12:11) и може да бъде оскърбен (Еф. 4:30). Очевидно това не са качества на неодушевена сила, а на Една Личност.

Забележете също в Захария 12:10, че Бог казва: „ще погледнат на Мене, Когото прободоха“, като говори, че Той Самият ще бъде прободен на кръста, а в следващата част от стиха говори за Този на кръста като за Друг, „И ще плачат за Него“. В тези стихове проличава разграничаването между различните Личности в Божеството, както видяхме и в Йоан 1:1.

Погрешността на моделизма

Едно често срещано лъжеучение за Божеството се нарича моделизъм. Моделизмът е ерес, която учи, че Бог е една личност, която слага три „маски“. С други думи, моделистите

вярват, че Бог е една личност, която играе три роли. Тези, които се придържат към тази грешна доктрина, смятат, че Бог се е открил в Стария завет като Отец, след това в личността на Исус Христос Той се е открил като Сина, а сега действа като Светия Дух. Това отричане на Троицата противоречи на здравето библийско учение, че Бог е един Бог в три Личности, като вместо това се смята, че е една личност влизаща в три роли. Библията обаче ни изяснява, че Отец, Син и Дух Свети не са три роли или маски, носени от едно лице, но са трите отделни Личности в Бога.

Един стих, който ще ни помогне тук, е Матей 26:39.

„И като пристъпи малко напред, [Исус] падна на лицето Си, и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш.“

За да вярва някой в грешната представа, че Отец, Син и Свети Дух са едно лице, той не само трябва да приеме, че тук Исус се моли на Себе Си, но и напълно трябва да пренебрегне края на стиха, който гласи: „не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“. От тази последна фраза става ясно, че Отца и Сина имат отделни воли. Те са един Бог – както Исус каза, „Аз и Отец Сме едно“ (Йоан 10:30) – но Те са две отделни Личности в Божеството, Всеки имащ Собствена воля. Разбира се, това не е причина да си мислим, че между Тях има разногласие, защото Тяхната свръзка в любовта е свършена.

Друг пасаж, който опровергава моделизма, намираме в Матей 3:16-17, който говори за кръщението на Исус.

„И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и, ето, отвориха Му се небесата и видя Божият Дух, че слиза като гълъб и се спускаше на Него; и ето глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.“

В тази уникална случка ставаме свидетели на трите Личности на Божеството, действащи като отделни Лица, по едно и също време. Би било, меко казано, абсурдно да се смята, че в случая Исус е издал по някакъв начин този глас от небето, като някой вентрилоквист (Човек, който говори с корема си, без да мърда устни – бел. ред.) и междувременно се е преобразил на гълъб, за да се спусне върху Себе Си.

И стихът веднага след кръщението на Исус:

„Тогава Исус биде отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола“

(Матей 4:1).

Какво трябва да разбираме от горния стих? Че Исус Сам се е завел в пустинята или че по-скоро Светият Дух е отделна Личност в Божеството и че Той е Този, Който завежда Исус в пустинята.

И така, от гореспоменатите стихове (а и от много други) разбираме, че учението на моделистите е в пълен противовес на Божието Слово. Отричането на триединния Бог не само има за резултат поклонението на друг бог, а не на Бога от Библията (т.е. това е идолопоклонство), но и може да доведе до лъжеучения като например – да изработим спасението си чрез определени дела. В различни секти делата, които се притурят за спасение, са различни, но ето някои примери: кръщението е необходимо за спасение; кръщението е невалидно, ако не е изпълнено единствено в името на Исус Христос; говоренето на езици е единственият истински белег за спасение.

В отговор ще кажем: въпреки че кръщението е много важно и е знак на покорност от страна на вярващия по отношение на Божието Слово, то в никакъв случай не може да спаси човека. Нека да си припомним, че разбойникът на кръста не беше кръстен (Лука 23:42-43). Второ, твърдението, че кръщението не е прието, освен ако не е извършено единствено в името на Исус Христос, противоречи на това, което Самият Господ Исус заповядва на своите ученици в Матей 28:19, а именно – да кръщават „в името на Отца, Сина и Светия Дух“. И последно, твърдението, че говоренето на езици е единственият белег за спасение, противоречи на Йоана 3:16!

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“

Забележете, че спасението не е обещано на „който говори езици“, а на „който вярва в Него“. В подкрепа на това ще споменем, че в 1 Йоан 5:13 ни се казва, че това Послание ни е дадено, за да може всеки един от нас да изпита вярата си и да види дали тя е истинска, и така да има и библийско потвърждение на спасението си, освен духовната увереност. В 1 Йоан обаче не се споменава нищо по отношение на говоренето на езици, доказвайки, че говоренето на езици е небиблейско доказателство за спасение!

Един пример

Не се тревожете, ако умът ви не може да схване напълно същността на Бога. Човешкият

ум е ограничен и не може да си представи необятността на вселената, в която живее, която впрочем има край (както метричен, така и времеви); колко по-невъзможно е за човек да проумее Бога, Създателя на вселената, Който няма граници, начало или край!

Ние не можем да си представим какво точно представлява това, защото не можем да рамкираме Бога. Често пъти се дават примери от този свят и нашето естество, които да ни илюстрират триединството, но много от тях биват, в най-добрия случай, неточни. Един такъв пример е водата и нейните свойства... как една субстанция може да бъде в три различни състояния – течна, твърда и газообразна (всъщност са повече), но нека не забравяме, че тя не може да бъде и трите състояния едновременно! Друг пример, който се дава, е самото човешко естество, състоящо се от дух, душа и тяло, но и този пример не е свършен, тъй като, макар човекът да се състои от тези три същности, той все пак е ЕДНА личност. Истината е, че във всички тези примери, които са ни дадени в творението, може да се види частица от цялостната картина на Божието триединство, но то никога няма да ни стане пределно ясно тук, на тази земя, където виждаме „неясно“ и „отчасти“ (1 Кор. 13:12).

Ще използвам една илюстрация, която се надявам да ни помогне да разберем колко ограничено е нашето съзнание. Да си представим, че на един обикновен лист хартия са нарисувани две човечета. Сега да си представим, че можем по някакъв начин да им вдъхнем живот и те оживеят. Те са плоски образи и този лист хартия представлява целият им свят. Те са двуизмерни (т. е. имат дължина и широчина). Те нямат представа какво значи дълбочина или обем (което ние много добре знаем, тъй като светът, в който живеем, има такова измерение). Ако аз, който съм ги „създал“, реша по някакъв начин да се намеся в „живота им“, аз трябва да се докосна до техния свят. И така, аз допирам пръста си някъде на този лист хартия. Тъй като пръстът ми е сравнително кръгъл в обиколката си, то допирателната точка на пръста ми с листа би била кръгче с диаметъра на самия ми пръст. Така тези две ограничени във времето и пространството човечета ще видят как един тъмен кръг се намесва в „техния свят“. И дори и да знаят, че това е друго същество, то едва ли биха могли да си представят как изглеждам, още по-малко, че съм разумно същество,

състоящо се от дух, душа и тяло. За тях аз ще съм в най-добрия случай черен кръг.

Този пример, разбира се, има своите недостатъци, на първо място знаем, че всичко, което може да се знае за Бога – Неговата сила и божественост, ни е изявена в творението (Рим. 1:20), а също така Той не е стоял безучастно, но прати Сина Си, да се сниши до образа на Своето творение, което е потънало в грях, и Синът изяви Отец (Йоан 14:9). Този пример обаче може да ни открие донякъде колко ограничено е мисленето ни и колко са жалки представите ни. Тази мисъл трябва да ни смири пред Вечния и Непроменения Начинател и Спасител на света.

„Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ, понеже, както небето е по-високо от земята, Така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли от вашите помисли“ (Исаия 55:8-9).

Заклучение

В крайна сметка знаем, че Бог е любов (1 Йоан 4:16). Това твърдение може да не е в противоречие с твърдението, че Бог е вечен, само ако Бог е триединен. Защото простата логика ни кара да разсъждаваме, че щом се свидетелства за Бога, че Той е самата персонификация на любовта, то е трябвало винаги да има някого, към когото тази любов да бъде отправена. А след като всичко, което не е Бог – не е предвечно, но е било „създадено“ (Йоан 1:3; Кол. 1:16-17), то следва, че Божията любов е предвечно изявена в свършенство само в Божието триединство. Това е така, понеже, за да съществува любов, по условие, трябва да има подател и приемник, така щото Бог е любов, защото Бог е триединен.

Да се отхвърля Троицата е равносилно да се служи на друг бог, различен от Бога, Който ни е изявен в Библията. И макар да е много трудно за човек да проумее, че Бог е Един Бог в три Личности, именно на това ясно и точно ни учи Божието Слово. Да познаваш Този Бог, значи да имаш вечен живот (Йоан 17:3); да Го отхвърляш, значи да останеш мъртъв в греховете си (Йоан 8:24).

„Благодатта на Господа Исуса Христа, и любовта на Бога и общението на Светия Дух да бъде с всички вас (Амин)“ (2 Кор. 13:14).

[Статията е подготвена от Георги Ръсовски по материали на Кевин Уилямс и Гает Холтхаус]

Спътниците на Апостол Павел (5)

Акила и Прискила

В предишните статии от поредицата разгледахме Варнава и Тимотей. В тази статия ще погледнем към една набожна двойка, на която Павел е бил безкрайно задължен.

Преди да сторим това обаче, ще е добре да видим каква признателност е изпитвал апостолът към сестрите. Често пъти той бива упрекван поради учението, записано в I Коринтяни 14, което се отнася до това, че жените трябва да са мълчаливи в събранието. Обаче ако безпристрастно разгледаме посланията, ще забележим, че той не е някой шовинист.

Сестрите в събранието имат служение, което е напълно равно по важност със служението на братята. Новият завет обаче е прекалено ясен, че това служение не е публично.

Тяхното единство

Шест пъти се споменават Акила и Прискила в Новия завет. Всеки път те биват споменати заедно. Тази двойка ни е представена като едно! Но по какъв начин са били съчетани?

Те са били съчетани в брак

Това ги е правело като едно в Божиите очи. „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът“ (Еф. 5:31). В брака се сформира едно ново съчетание. Един много практичен урок, който може да се извлече, е, че тези, които са женени, трябва да функционират като едно.

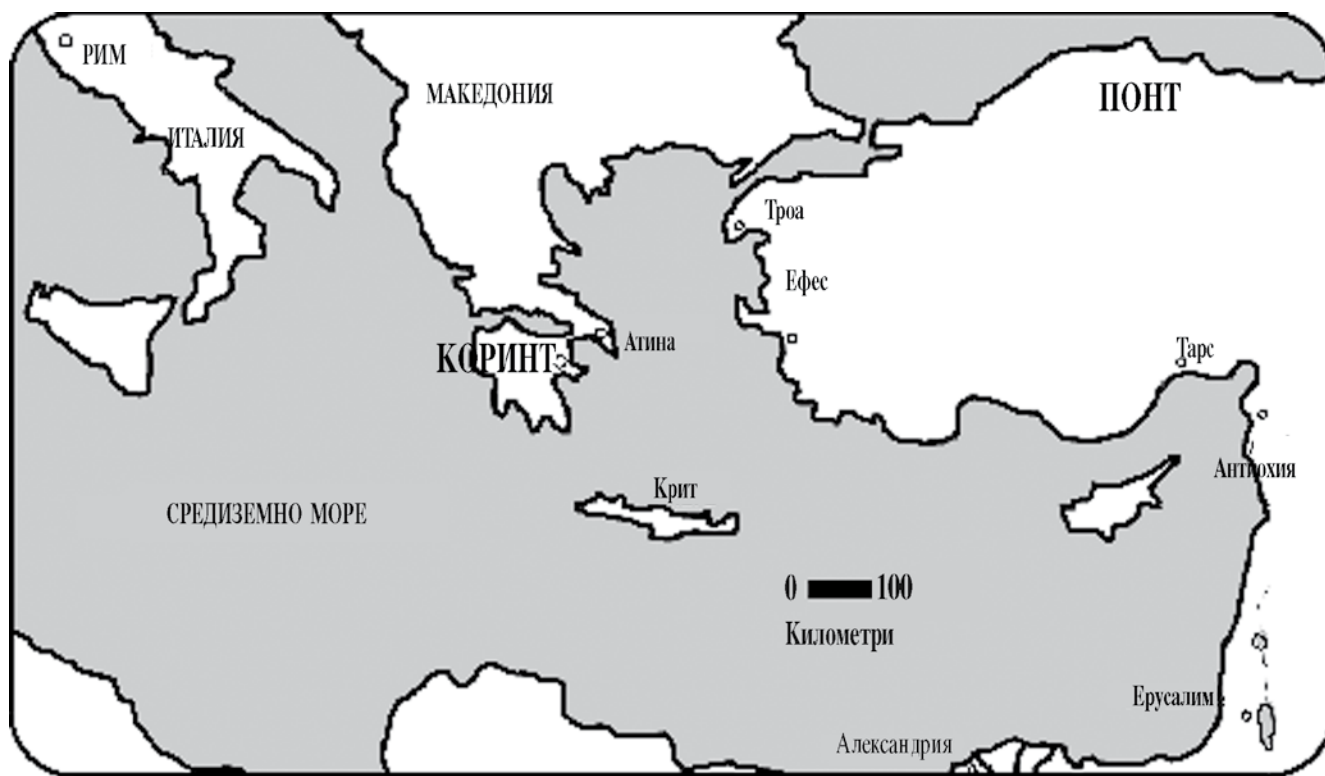
Те са били съчетани в Христа

Става ясно, че и двамата са християни. Библията не поощрява женитбата между вярващ и невярващ, тъй като те не биха могли да се наслаждават на духовно единство. В 2 Коринтяни 6:14 Павел казва: „...какво общение имат светлината и тъмнината?“. За младите урокът е прост. Не позволявайте привързаността ви да расте към невярващи – такъв вид чувствена привързаност трябва да бъде преждевременно прекратена.

Те са били съчетани в служението

Най-голямото доказателство за тяхното единство е билата тяхната отдаденост към Божието служение. Например те са се преместили от

Коринт до Ефес, за да бъдат подкрепа на Павел, Аполос и местното събрание там! Това тяхно служение би било невъзможно, ако те не са били едно в амбицията и целта си. Трудно може да се надцени важността на служението на отдадените млади двойки в Господа. Един основен принцип се състои в това, че двойката трябва да бъде единна в Господното дело – това несъмнено е така, що се отнася до Акила и Прискила. От шестте споменати препратки към тази двойка в Словото, повечето преводи се съгласяват, че Прискила е спомената първа, 4 пъти, а Акила – 2 пъти. Защо е спомената Прискила (жената) първа и толкова често? Една от причините е, че главната служба, която те са имали към Бога, е била да споделят дома си. И с това гостоприемство несъмнено се е подчертавало службата на жената в този дом – така Павел и Лука са осъзнавали нейното всеотдайно служение.

Не бива да забравяме многото ревностни сестри, които вярно служат на Господа в тяхното поприще. До голяма степен тяхната работа минава незабелязано. Независимо от това трябва да помним, че никой труд за Господа няма да остане незабелязан или невъзнаграден пред Христовото съдилище.

Тяхната история

Има различни теории за историята на тази двойка. Писанията не ни разкриват много

информация, но има достатъчно, за да се обрисова една груба картина.

Географски

Родното място на Акила е била една римска провинция, наречена Понт, намираща се на южното крайбрежие на Черно море, днешна Турция. В Деяния 18:2 биваме информирани, че Акила е в Коринт, че е „роден в Понт“ и че „неотдавна пристигнал от Италия с жена си Прискила, защото Клавдий беше заповядал всички юдеи да напуснат Рим“. Така че Акила е бил роден в Понт, живял е в Рим и е дошъл в Коринт. В живота на тези вярващи се вижда Божията суверенна цел. Те са били събрани заедно (вероятно в Рим), а след това заповед от Кесаря Клавдий ги преселва от Рим в Коринт точно навреме, за да послужат на Павел! Както е записал Соломон: „Сърцето на царя е в ръката на Господа – като водни бразди: Той го обръща накъдето иска“ (Пр. 21:1).

Социално

Защо въобще Акила е бил в Рим? Една версия гласи, че той е бил роб, отведен от Понт в Рим, но вече е свободен човек. За разлика от него се смята, че Прискила идва от добре позната древна римска фамилия. Ако действително е било така, то тогава сме свидетели на един от великите триумфи на

благовестието – премахването на социалните разграничения.

Тъжно е да се отбележи, че световните практики да се разграничават богати от бедни могат да се промъкнат и сред светиите! Благовестието е най-висша форма на човечност и всеки един, който го е разбрал, не бива да изтъква неоправдано социалния си статут в този свят. Яков ни напомня този проблем в своето послание „до дванадесетте пръснати племена“ (2:1-13).

Тяхното спасение

Акила е бил юдеин. За Прискила нищо не се споменава. Изглежда, че и двамата са били спасени, преди да се срещнат с Павел. Ние нямаме сведения за нито едно от техните свидетелства, но техните действия говорят сами за себе си! Акила може да е чул благовестието в Деяния, глава 2, на Петдесетница, където е имало „жители... от Понт“. И въпреки че няма начин да разберем как са станали християни, има доказателства, че са били такива! Реалността на новороденото се изяснява чрез живота на човека.

Тяхната дейност

Както мъжът, така и жената са имали занаят – правенето на шатри. Чрез тази тяхна дейност са се свързали с Павел, който „имаше същото занятие“ (Деян. 18:3). В 1 Коринтяни 9 четем, че Павел е имал за цел да не бъде финансова тежест на коринтяните (9:14-15). Въпреки че той казва, че е имал това право, той предпочита да не се възползва от него. Той твърдо е бил решен да работи за прехраната си, докато е в Коринт, и така да бъде независим от финансови помощи.

Можем да си представим как Павел отива в Коринт и си търси работа. Тогавашните градове от Близкия изток имали по-различна структура от нашия съвременен град. Обикновено всички подобни занаяти били групирани на едно място в града. И така, най-вероятно Павел е минал през занаятчиите, които правели шатри, и ги е уведомил, че си търси работа. Бил е информиран за Акила, който наскоро дошъл от Рим и правел шатри, който пък си търсел помощник! Представете си каква радост са изпитали, когато не само разбрали, че имат един и същи занаят, но и един и същи Господ! И така, четем, че „понеже имаше същото занятие, седеше у тях и работеха; защото занятието им беше да

правят шатри“ (Деян. 18:3).

Може ли някой да отрече Божията ръка в тази среща? В такъв неморален и идолопоклонен град като Коринт, Бог бе приготовил за Павел работа, подслон и общение с християни! Бог бе поставил Павел на неговото място и Акила и Прискила на тяхното. Не е важно дали нашето служение е публично, или скрито от очите на хората. Важното е да изпълним това, което Бог ни е поверил, каквото и да е то. В 1 Коринтяните 12 тази истина е илюстрирана чрез тялото и неговите части. Всяка част от човешкото тяло има своя определена дейност, но работи за благото на цялото тяло. И по-видните части не са по-нужни от скритите. Така е и в събранието: всеки вярващ има дейност, която е уникална и ключова за благото на цялото събрание.

Тяхното гостоприемство

Ако трябваше с една дума да опишем тази двойка, то тя би била „гостоприемство“! Такова те показва към Божиите човеци, и то по много начини. Те показва гостолубие към Павел, Аполос и местното събрание.

Те помогнаха на Павел с легло. Той едва се бе срещнал с тях, а живееше при тях! И това не е било гостуване за почивните дни. Времетраенето на престоя му при тях в Коринт е било около 2 години, а е твърде вероятно, че и в Ефес също е пребивавал с тях за дълго време. Както можем да си представим, друженето с този проповедник е криело много големи опасности!

Те помогнаха на Аполос с Писанието. Те прибраха Аполос в дома си „и му изложиа по-точно Божия път“ (Деян. 18:26). Тяхното гостоприемство е било не само практично, но и главно духовно. Писанията са представлявали техният интерес и тема на разговор.

Те помогнаха на събранието със сграда. Това става ясно от два пасажа в Словото. В Римляни 16:4 Павел пише за тях: „поздравете и тяхната домашна църква“, а в 1 Коринтяни 16:19 четем: „много ви поздравяват в Господа Акила и Прискила с тяхната домашна църква“. И така, в два различни града (Рим и Ефес), по различно време, но с неугасваща ревност те предоставят място за събиране на местното събрание.

Такава отдаденост може да ни накара да се почувстваме много малки! Това е била една двойка, която е отдала всичко за напредъка на благовестието! Слава на Бога, все още има християни, чиито домове са отворени за техните съседи и приятели и където може да се чуе благовестието. Също има такива, които отварят домовете си за изучаване на Библията, на съръчение на мисионери, благовестители и учители в техния труд. Такива имат същия възглед като Акила и Прискила и трябва да са пример за нас.

Тяхната прецизност

Както вече отбелязахме, макар главното служение на Акила и Прискила да е било практическо, те не са били мързеливи, що се отнася и до духовното. Те са изучавали Писанията с голяма прецизност.

В заключителните стихове на Деяния 18 четем историята на Аполос. Акила и Прискила са били сами в Ефес, след като Павел си е заминал. Докато са били там, те са ходили в синагогата и са слушали Божието Слово. И там Словото е било тълкувано от един надарен учител – човек, който е бил красноречив, компетентен и ревностен. Въпреки това обаче двойката е могла да разпознае, че на този човек са му липсвали някои аспекти на Истината.

Аполос не е бил лъжеучител, нито пък някой невеж ученик. Той е поучавал „усърдно“ и „прилежно“ от Божието Слово. Но е имало и някои неща, които все още не е знаел. И така, „прибраха го и му изложиха по-точно Божия път“ (Деян. 18:26). Макар той да е бил точен, те го поучиха „по-точно“!

Откъде тази заета двойка е добила това познание? Несъмнено един от факторите е бил, че като са помагали на Апостола, те са получили изобилна духовна отплата. Със сигурност са се ползвали от многото дискусии, които са имали върху Писанията. Гостолубието, което са показали към апостол Павел е като да са „приели на гости ангели“ (Евр. 13:2)! Но дали това е било всичко? Силно се съмнявам. Смятам, че би било вярно, ако кажем, че много от нас слушат добри учения от превъзходни учители, но въпреки това не сме достатъчно опитни в Писанието, за да имаме дръзновението да поучим един Аполос. Тогава откъде са имали тази способност? Предполагам, че отговорът се крие в тяхното лично изучаване на Писанията.

За да добием истинско разбиране на Писанията, ние трябва сами да ги изучаваме.

А изучаването не е лесно. (Напредъка в изучаване на Божието Слово не зависи от нашето академично ниво, но от това доколко ние пребъдваме в Господа – бел. на ред.). Павел казва на Тимотей: „Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от какво да се срамува, като излагаш право словото на истината“ (2 Тим. 2:15). Безспорно учението е по-лесно за някои, отколкото за други, но всички имаме отговорността лично да се запознаем с ученията на Словото.

Тяхната вяръност

В Римляни 16:3-4 Павел казва на събранието: „Поздравете Прискила и Акила – моите съработници в Христос Исус, които за живота ми си положили вратовете под нож, на които не само аз благодаря, но и всички църкви между езичниците“. В тази двойка той е виждал „съработници“. Както той е бил съработник с тях в правенето на шатри, така и те са станали съработници с него в разпространението на благовестието.

Тогава той споменава за един определен случай, в който тяхната вяръност станала явна. Изглежда, че по някое време животът на Павел е бил в опасност и за да го защитят, Акила и Прискила са си положили вратовете под нож. С други думи, те са подложили собствения си живот на смъртна опасност, за да предпазят апостола. Точният случай не става ясен, а както знаем, в Павловия живот има немалко такива случаи (виж 2 Кор. 11:23-33). В 1 Коринтяни 15:32 четем, че Павел се е борил със зверове в Ефес и не е невероятно, ако точно тогава те са имали възможност да покажат своята любов към Павел, като са били готови да пострадат за неговото избавление.

Това е високата летва за вяръващите. Йоан ни напомня: „По това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята“ (1 Йоан 3:16). Влиянието от тази саможертва не е било усетено единствено от Павел, но и от „всички църкви между езичниците“.

В обобщение можем да кажем, че тези двама възхитителни вяръващи са били в голяма помощ на апостол Павел и на Божието дело. Те са били обвяръзани един с друг и отдадени на Бога и на Словото Му. Именно за това Бог е благоволил да насочи пътя им по такъв начин, че те да бъдат усърдни слуги за Негова слава. Нека това бъде амбицията на всички ни!

Статията се публикува с позволенията на Believer's Magazine

Как върви строежът?

От Словото Божие знаем, че Бог е архитект и строител на града с вечни основи (виж. Евр.

11:10). Човекът бе направен по образ и подобие Божие (виж Бит. 1:27) и от своя страна също се явява строител. Но какво строи човекът, ще се запита някой. Истината е, че всеки от нас строи свое духовно здание в живота си – здание, изградено от делата му. Било то физически дела или слова, копнежи, намерения, мисли и мотиви, те представляват различните части от този духовен строеж. Той не е видим за естественото око, но става явен, когато човек затвори тези плътски очи в пръстта.

Необходимо е, преди човек да пресмята как и с какво ще гради, да намери подходяща стабилна основа, върху която да извърши градежа си. Основата несъмнено е най-важната част от строежа. Това е така, защото, ако основата, върху която се гради, не е здрава, то колкото и изящно да е зданието нагоре, то би се сгромолясало при първото по-сериозно изпитание. Има най-различни основи, върху които хората от този свят строят. Някои са по-стабилни от други и зданията им остават за много дълго време, някои пък цял живот опитват с всякакви основи и така и не намират здрава. В крайна сметка знаем, че след края на земния ни път на всеки работата ще бъде изпитана. И ако в този свят някои основи са по-издръжливи от други и остават за по-дълго време, то в онзи Ден има само една Основа, която ще устои. А това е именно вечната основа,

за която споменахме по-рано, върху която Бог гради новия Ерусалим. Тази основа е Самият Господ Исус Христос (I Кор. 3:11). Той е Канарата, Той няма да се поклати и всичко, построено върху Него, сиреч въз основа на Неговата жертва и завършено дело на кръста, също няма да се поклати поради здравината на основата.

За Бога няма много основи. В Словото се споменават само две – пясъкът и канарата (виж Мат. 7:24-27). Така че, ако градиш голямо и красиво здание с най-висококачествените материали, добре би било още днес да прегледаш основата си. Още днес я изпитай сам, да не би Господният Ден да те изненада и огненото изпитание да събори постройката ти из основи, защото това не само би хвърлило на вятъра всичко, за което си живял, но и би значело твоята вечна погибел. Ако видиш, че основата ти е различна от Канарата, то по-добре би било още днес да се откажеш от величието на зданието си и от великолепните планове, които си изготвял за

Каква ти е основата?

в бъдеще, да замразиш строежа и да намериш „вечната основа“ – Исуса Христа, макар и това да значи, че ще трябва да започнеш строежа от самото

начало.

Но внимавай да не се заблуждаваш, защото мнозина мислят, че строят на Канарата, като всъщност градежът им е основан на плаващи пясъци, както четем в притчата от споменатия по-горе пасаж (Мат. 7:24-27). И двамата в тази притча слушаха Господните думи, но разумният, който съгради дома си на канарата, не само ги слушаше, но и изпълняваше, за разлика от неразумния, който беше само слушател и беше оприличен на човек, който гради върху пясъци, без основа. А Бог „сега заповядва на всички хора навсякъде да се покаят“ (Деян. 17:30). Защото Господ Исус казва, че „ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство“ (Йоан 3:3). А именно при истинското новородение се намира тази вечна основа, когато Господ изважда грешника от тинята на греха и поставя нозете му на канара (виж Псалм 40:2).

Но как може човек да разбере дали има тази основа? Апостол Петър дава следното напътствие на Тимотей: „Но твърдата основа, положена от Бога, стои, като има този печат: Господ познава Своите Си, и всеки, който изповядва Господното име, да отстъпи от неправдата“ (II Тим. 2:19). Печатът се състои от две части.

I. Не само ти ще познаваш Господа, но това, което е по-важното, е, че и Господ ще познава теб. Сам Господ Исус предупреждава за това: „В онзи ден мнозина ще ми кажат: „Господи! Господи! Не пророкувахме ли в Твоето име? И не правехме ли много чудеса в Твоето име?“. Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“ (Мат. 7:22-23). Който е роден в Божия дом, е и Божие чадо, осиновено от Бога. Бог няма да търпи беззаконие в дома Си, защото Той твърде много обича чадата Си. „Господ наказва този, когото обича, и бие всеки син, когото приема... но ако сте без наказание... тогава сте незаконно родени, а не синове“ (Евр. 12:6-8).

II. Който изповядва Господното име и наистина има този живот, да отстъпи от неправдата. Това не значи, че Божието чадо не може да съгреша, но то ще отстъпи от неправдата, макар и да е стъпило в нея. Защото тези, които познават Господа и които Господ познава, имат ново естество – ново сърце с нови желания (виж Ез. 11:19-21; 36:26-31), и сърцето на Божието чадо е чувствително към греха и към говоренето на Светия Дух. То не се удовлетва в греха, но се наскърбява от него. А мнозина изповядват Господното име и не само не отстъпват от неправдата, но и крачат смело напред в нея към своята погибел.

С какво градиш?

Чак след като имаш увереност, че си намерил Канарата, можеш да започнеш строежа върху вечната основа. Но добре е да внимаваши с какво градиш. Казахме вече, че материалите за строежа са съвкупност от всичките човешки дела. Те са различни, както едно здание не се състои само от стени, но има и греди, етажи, прозорци, врати, покрив и пр. Какво обаче е качеството на материалите, които използваш за всички тези части от зданието? След като знаеш, че основата, върху която градиш, е вечна и няма да се поклати, разумно ли е да строиш с материали второ качество? Това е предупреждението, което и апостол Павел отправя към коринтяните: „Но всеки да внимава как гради... ако някой гради на Основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, на всеки работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита каква е работата на всекиго. Този, на когото работата, която е градил, устои, ще получи награда. А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се

избави, но като през огън“ (I Кор. 3:10-15). Нека забележим, че тук не става въпрос за основата, тъй като в нея съмнение няма, а става въпрос за това, което е съградено върху нея. Изброените от апостола материали могат да бъдат разделени на две категории – огнеупорни и запалими. Така че този, който знае, че има тази безценна основа, но гради върху нея със запалими средства, слаби и второкачествени материали ще претърпи загуба, защото в онзи Ден всичко онова върху Основата, за което се е трудил, ще изгори, но сам той ще се избави като главня, изтръгната из огъня. Един ярък пример за това виждаме в „праведния Лот“, който имаше тази основа, заради която единствено човек може да бъде наречен праведен. Той е ясен пример за тези, които градят с „дърва, сено и слама“ върху вечната основа, претърпявайки голяма загуба, той бе избавен буквално през огън. Лот изгуби целия си имот и всичко, за което се бе трудил зад Содомските порти, изгуби и жена си, която стана на стълб от сол, а дъщерите му го упоиха и преспяха с него. Лот претърпя това падение, защото градеше на трайната основа с нетрайни средства, а скъпоценните средства влагаше в строежа на земните си мечти, които се сринаха заедно със Содом и Гомор.

Във второто си послание към коринтяните апостол Павел отправя друго подобно предупреждение: „Защото знаем, че ако се разруши земният ни дом, телесното ни жилище, имаме от Бога здание на небесата, дом неръкотворен, вечен. Затова сега стенем, като копнеем да се облечем с нашето небесно жилище, стига само, облечени с него, да не се намерим голи“ (II Кор. 5:1-3). Това предупреждение, макар използващо друга картина, говори за същата опасност. Сиреч тези, които са градили върху вечната Основа с преходни материали, могат да се намерят голи при обличането си с това небесно жилище.

Тук апостолът отново говори за това духовно здание, което всеки един, намерил вечната основа, гради. Това, с което човек гради, пряко или косвено се явява и негова небесна награда. За това и Господ Исус казва, че е по-добре да трупаме съкровища на небесата, където молец не ги пояжда, ни крадец – краде, защото, където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти (виж Матей 6:20-21).

Кой е ценният материал?

Наградата обаче не се състои в това да изпълниш призванието си. Както и апостолът разкрива за самия себе си като призван от

Бога благовестител, „защото, ако проповядвам благовестието, няма с какво да се похваля; понеже съм тласкан от неотменна необходимост; защото [или: така че] горко ми, ако не благовествам. Понеже, ако върша това доброволно, имам награда, но ако е с принуждение, то само изпълнявам повереното ми настойничество“ (I Кор. 9:16-17). Именно това казва и Господ Исус на учениците си в Евангелието според Лука: „Също така и вие, когато извършите всичко, което ви е заповядано, казвайте: Ние сме ненужни [или: безполезни] слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим“ (Лука 17:10). Човек не може да осуети Божието намерение. И ако не изпълниш това, което ти е било поверено, то само на себе си би навредил, като ще изгубиш голямо благословение. Ставаш съд за непочтена употреба, който е безполезен за стопанина си (виж II Тим. 2:20-21). И ако Божието чадло не изпълни поверената му Божия заръка, Бог ще въздигне друг, който да я изпълни: „ако тия млъкнат, то камъните ще извикат“ (Лука 19:40).

Тогава какво представлява наградата, ще се запита някой. Тя се състои в това: как човек се труди в повереното му настойничество, как устоява за Господа и как сърцето му престоява пред Него. Всички служби са равни и няма „по-престижна“ в Божиите очи. Така както виждаме, че едно тяло се състои от много различни части (виж I Кор. 12) и в един дом има златни, сребърни, дървени и пръстени съдове (виж II Тим. 2:20), не е важното какъв съд е някой, а да е съд за почтена употреба, полезен на Господаря си. Това става, когато има послушание и покорност. Така записва и апостолът: „При това този, който седи, и този, който напоява, са равни, обаче всеки според своя труд ще получи своята награда“ (I Кор. 3:8). Той самият казва за себе си: „И така, каква е моята награда? Тази че, като проповядвам благовестието, да мога да направя благовестието безплатно, така че да не използвам напълно моето право в благовестието. Защото, при все че съм свободен от всички човеци, аз направих себе си роб на всички, за да придобия мнозина“ (I Кор. 9:18-19).

Връщайки се обратно към алегорията със строежа, именно това значи да строиш с най-ценния материал. Да дадеш всичко, дори повече от изисканото, цял да се иждивиш за Божието Царство (виж II Кор. 12:15). Това човек, сам по себе си, също не може да стори, а пак Господ е този, Който дава силата и благодатта за това, но

вследствие на сърдечния копнеж и изпросеното в молитва. Апостол Павел продължава по-надолу с ясни примери от живота, като съветва да тичаме като такъв, който иска да вземе наградата; да удряме, не като че бием въздуха, и да уморяваме и поробваме телата си. Така се гради със злато и скъпоценни камъни върху вечната основа.

Апостол Йоан говори за същото нещо: „Бъдете бдителни към себе си, да не изгубите онова, което сте изработили, но да получите пълна награда“ (II Йоан 1:8). Тук не става дума за Основата – не става въпрос за спасението, защото спасението никой не може да изработи (виж Ефес. 2:8-9). Предупреждението тук се отнася за това, „което сте изработили“ върху Основата.

Затова Павел призовава към такава саможертва, защото и Господ Исус бе говорил за това: „който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всички“ (Марк 10:44). Така четем и за старовременните: „Гедеон, Варак, Самсон и Ефтай, за Давид, още за Самуил и пророците, които с вяра побеждаваха царства, раздаваха правда, получаваха обещания, затваряха устата на лъвови, угасваха силата на огъня, избягваха острието на меч, оздравяваха от болести, ставаха силни във война, обръщаха в бяг чужди войски. Жени приемаха мъртвите си възкресени; а други бяха мъчени, защото, за да получат по-добро възкресение, те не приемаха да бъдат избавени“ (Евр. 11:32-35). Забележете, че те не избират полесното в този свят, макар и да са си изпълнили призванието, те не приемат да бъдат избавени, като мислят за вечността – за да приемат по-добро възкресение. Нека те ни послужат като пример и нека ние като тях буквално да инвестираме в нашите възкресения, като знаем, че „който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне“ (2 Кор. 9:6). „И така, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда“ (Евр. 10:35).

Ако днес имаш тази основа – Господа Исуса Христа, то вземи поука от Словото и работи двойно по-усърдно, като градиш с най-ценния материал. И знай, че трудът ти в Господа не е напразен (виж I Коринтяни 15:58). Ако ли до този ден градиш на друга основа, то още сега потърси Вечната, която не ще се поклати. Извикай към Господа, защото Той е мощен да спасява! (виж Исаия 63:1).

Г. Р.

Кратко повествование за Царствата... (2)

Ето, някой в разтуха за царство Божие мълви,
с човешки блянове облича своята заблудена орисия,
иска Царството Господне в земен рай да претвори,
а Бог е казал, че земя злочеста тегне в проклетия.

Царство Божие туй не е! – сал греховна пустота.
Всичко с огън се пречиства – туй е Царският налог.
Как ли тези истини да блеснат в таз духовна мрачина,
Боже мили, Ти води ни и дай Духа Си нам в залог.

Има две царства – Божие и Сатанинско; двама господари – Бог и Сатана; два пътя – широк път, който отива към погибел, и тесен път, който води към живот; две съдби – смърт и живот; две тържища – на едното се продават скъпоценни и вечни неща за живот „без пари и без плата“ (Ис. 55:1,2), а на другото се търгуват „човешки души“ (Езек. 27:13; Откр. 18). Царството на мрака винаги се противопоставя на Царството на Светлината, защото господар на мрака е Сатана, което означава „противник“ и който се нарича още дявол, което означава – „клеветник, обвинител“. Затова всички, които са вързани с веригите на Греха и на Смъртта, също се подчиняват на законите, властващи в царството на тъмнината. Затова човешките усилия винаги са противни на Божиите намерения, защото носят характера на своя господар. Причината за това е грехът, който е в човешкото естество още от неговото рождение, и той е двигателната сила, която направлява световната система. Грехът е средството на Сатана, чрез което държи хората в робство и тъмнина. Така че, за да живеят хората в лъжа и заблуда, не е необходимо личното присъствие на Сатана. Достатъчно е наличието на грях в естеството на човека, за да бъде факт начинът на живот, описан от апостола: „Защото и ние някога бяхме несмислени, непокорни, измамвани и поробени на разни страсти и удоволствия, и като живеехме в злоба и завист, бяхме омразни, и се мразехме един друг“ (Тита 3:3). Всичко това е резултат от една първоначална измама, с която Сатана си послужи, за да разруши хармонията и диалога, които съществуваха между човека и Бога в Едемската градина. Това е „престъплението“ (Дан. 9:24) за всички времена от историята на човечеството, с което Сатана измами човека, за да бележи то човешкото битие през всичките му дни на тази земя. Така Сатана чрез измама пося една семка в човешкото естество, наречена грях, която се явява необходимо и достатъчно условие, за да отдалечи

човека от Бога и да го отведе в смърт. Затова още от раждането си човек започва да умира. Чрез „престъплението“, извършено в Едемската градина, Сатана е внедрил в човека своя невидим агент – греха, който върши цялата сатанинска работа за разрухата на човека като Божие творение. Грехът не само води човека в смърт, но на пръв поглед осуети първоначалния Божи план – да живее човекът в хармония със своя Творец и да ходи пред Неговото лице, което всъщност характеризира Божието Царство – Бог и човек в хармония. Времето, в което човекът пребиваваше в Едемската градина, преди „Престъплението“ – грехопадението, можем да кажем, че беше като Божие Царство, защото нямаше грях и Бог общуваше с човека, а в човека нямаше вина пред Бога поради непокорство.

Думата „царство“ означава в най-общ смисъл „господство, подчиненост, власт“.

Когато Сатана е господар, тогава има Сатанинско царство.

Но когато Сатана пося своето семе – ГРЕХА, в човешкото сърце, тогава човешките характеристики се промениха и Бог изпъди човека от Едемската градина, и го отпрати в земята, от която бе взет (Бит. 3:23).

Новите човешки характеристики, които придоби човекът в резултат на непослушанието си, бяха греховни характеристики и те станаха неразделна част от неговото естество. Ето някои от тях:

- хулител и присмивател (II Цар. 19:16; Пс. 1:1; Пс. 10:3; Ис. 57:4; Лк. 16:14; Евр. 10:29);
- отстъпва от Господа (Ер. 17:5, 6; Ез. 18:24; Мат. 13:20, 21; Йоан 15:6; I Тим. 4:1; 5:15);
- горделив (Пс. 5:5; 10:2-5; 17:10; 73:8; Мал. 4:1; Ис. 2:17; II Петр. 2:10);
- говори горделиво и богохулно (III Цар. 32:19; Пс. 73:9; 139:20; Ис. 45:9; Дан. 11:36-40; II Сол. 2:4; Откр. 16:9-10, 21);
- спял в греховете си (Изх. 5:2; Ис. 5:20; Ер. 4:22; Марк. 7:18; Лк. 11:52; II Кор. 3:14; 4:3, 4);
- и прочие.

Когато говорим за Божие царство, това Господство принадлежи на Бога и граждани на това царство могат да бъдат само и единствено Божии чада, умити в кръвта на Исуса Христа.

Божие Слово описва Божието Царство като състояние на спасената душа, за която това Царство започва още от тук, на тази земя, и ще премине в съвършенство, когато светиите възкръснат със славните тела, които Бог е приготвил за тях. Това, че Божието Царство е духовно състояние, а не просто някакъв сбор от социални мерки, се вижда

ясно в Божието Слово:

– „Божие царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух“ (Рим. 14:17);

– „Божие царство не иде така, щото да се забелязва; нито ще рекат: Ето тук е! или Там е! защото, ето Божие царство е всред вас“ (Лк. 17:21);

– „Божие царство не се състои в думи, а в сила“ (I Кор. 4:20).

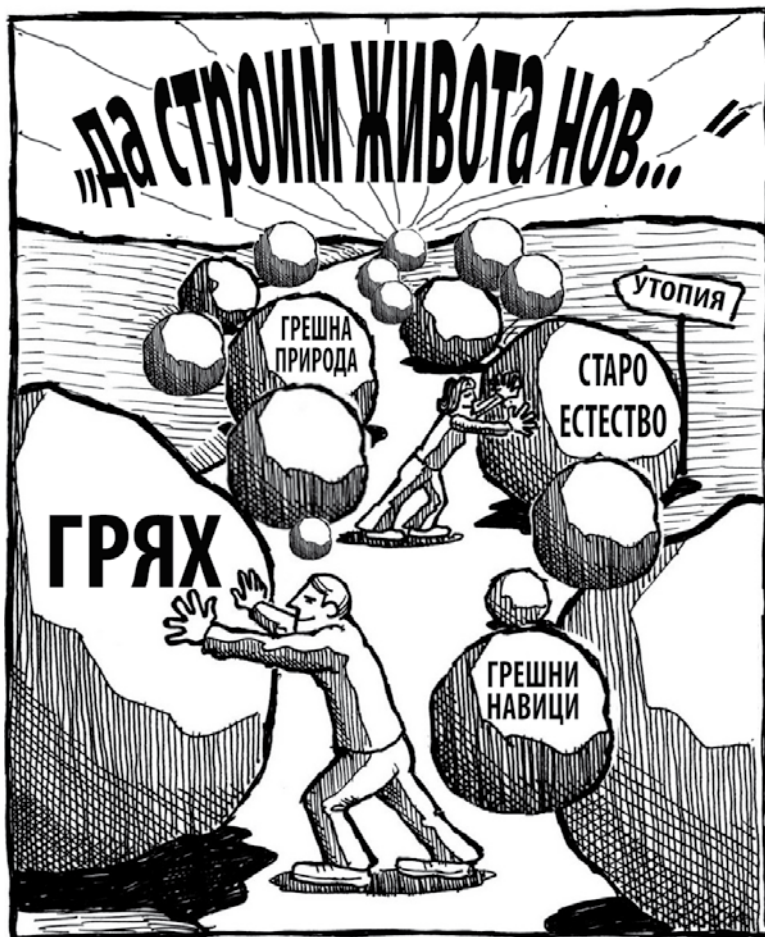
Божие Царство като духовно състояние расте във всички онези, чийто „зародиш пребъдва в Бога“ (I Йоан 3:9).

Божие Царство се описва и като място, в което ще пребивават изкупените след изкупването на техните тела. Това е второто възкресение при пришествието на Христа. Тогава тези, които са били РОДЕНИ ОТНОВО (виж Йоан 3:3), т. е. участници на първото възкресение, ще бъдат облечени в НОВИ славни тела и ще живеят вечно (това е второто възкресение). Затова за тях се казва: „Блажен и свят оня, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт не ще има сила“ (Откр. 20:6).

Характерното за Божието Царство е, че в Него не ще има нищо нечисто. Гражданите на Божието Царство трябва да бъдат без петно или бръчка, или друго такова нещо, да бъдат святи и непорочни, сиреч без белези от грях. Божията цел е да изведе Своя народ, който Той е изкупил със скъпоценната си кръв, от тази земя, която е пропита с нечестие, и да ги насели в място, което не е покварено от греха.

Оттук следва, че такова чисто и свято Царство не може да населява земя, пропита с кръвта на светии и нечиста от всякакви беззакония. Дори и Божиите чада, докато са в тези „телесни хижи“, не са безгрешни и не са свършени, но затова Бог им е дал Духа Си в залог, като ги е запечатал за деня, в който Бог ще ги облече в безсмъртни и славни тела, в които не ще има и следа от грях. Затова Божието Царство, чийто зародиш пребъдва в Божиите чада, ще произрасте и ще изпълни цялата вселена (виж Дан. 2:44-45) в „Ново небе и нова земя“, които са следствие от очистващия огън на Божия справедлив съд. Затова пророк Исаия прокува:

„Приближете се народи, за да чуете, и внимавайте, племена; нека чуе земята и това, което я изпълва, светът и всичко, което се произвежда от него. Защото Господ негодува спрямо всичките народи, и пламенно се гневи на всичките им множества; Обрекъл ги е. Предал ги е на клане.

Усилията да се изгради свършено общество, дори и по пътя на принудата, е утопия. Не можем да градим Царство без грях с развалени от ГРЕХА материали. Архитект и Строител на Божието Царство е Бог, а не човек. За да участва човек в този градеж е необходимо Ново състояние, а за него Бог е приготвил Ново Небе и Нова Земя.

Също и убитите им ще бъдат разхвърлени, и вонята от труповете им ще се дигне, и планините ще се разтопят в кръвта им. И цялото небесно множество ще се разложи, и небето ще се свие като свитък; и цялото му множество ще падне, както пада лист от лоза, и като паднал лист от смоковница... И земята му ще стане пламтяща смола. Няма да угасне ни нощем ни денем; Димът ѝ ще се издига непрестанно; Из род в род ще остане опустошена; Никой не ще мине през нея до века“ (Ис. 34:1-10).

Апостол Петър описва аналогична картина:

„А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучение, а стихииите нажежени ще се стоят, и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат“ (2 Петр. 3:10).

Пророк Исаия дори изключва всеки спомен за „предишните неща“: „Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум“ (Ис. 65:17).

Следва

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

„Що е истина?“

Ако една информация не е потвърдена, човек не може да се опира на нея и тя не може да служи за критерий за действие. А колко са хората, които са се излъгали, като са действали по информация, която са мислили за достоверна, за която са

разбрали, навярно твърде късно, че е погрешна. По същия начин и днес, ако се вгледаме в обемистия списък от религии и култове, бихме се запитали „Що е истина?“.

Без колебание ще ви насоча към безпогрешните Писания, Словото на Този, Който не може да лъже. Свещените Писания съдържат много истини, които са жизненоважни за всеки, който ги разбере, и които носят неизказано благословение за този, който им се покорява. Ако ги пренебрегнеш и вместо тях послушаш лъжите на „дяволът, който ги мамеше“ (Откр. 20:10), сам ще се поставиш в положение на неизбежна погибел.

Нека да обърнем внимание на шест истини, които са от изключителна важност, що се отнася до вечността ти.

1. Всеобщият грях

„Защото няма разлика. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Рим. 3:22-23).

„Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всички хора, понеже всички съгрешиха“ (Рим. 5:12).

Именно поради тази причина никой не може да влезе в Божието Царство без спасението от Бога. Както това, което Спасителят каза на Никодим в Йоан 3:7, което важи за всички ни, „Трябва да се родите отново“.

2. Безсмъртната душа

„Бог... вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа“ (Битие 2:7). Твоето тяло ще умре и ще се разложи, но душата ти е безсмъртна. Тя не може да се удави, не може да бъде изгорена или погребана, но когато краткият ти живот на тази земя приключи, ти ще продължиш да съществуващ през вечността – задавал ли си си изключително важния въпрос, „Къде ще съм през вечността?“.

Дали ще е в невъобразимата вечна наслада на небето, или в неописуемите болки на справедливия неугасим огън?

3. Единородния Син

Господ Исус Христос е „Единородния от Отца“ (Йоан 1:14).

Ние днес заявяваме всички истини, които се отнасят за Него, макар светът да връхлита безсрамно върху тях от всички страни – Неговата Божественост, Неговото зачатие от Светия Дух, Неговото рождение от девица, Неговия безгрешен живот, Неговата жертвена смърт за омилоствение на греховете, физическото Му възкресение от мъртвите и телесното Му възнесение и седането Му отдясно на Бога. Драги читателю, ние те насочваме към Него, като единствената ти надежда за небето, защото единствено у Него е животът.

4. Неограничената жертва

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син...“ (Йоан 3:16), „за да вкуси смърт с Божиата благодат за всеки човек“ (Евр. 2:9). „Ето Божия Агнец, Който поема греха на света!“ (Йоан 1:29); „Който отдаде Себе Си като откуп за всички“ (1 Тим. 2:6).

Когато Христос пострада на Голгота, той изработи спасителен път за всяка душа – за всеки грешник. Повярвал ли си в Него като твой личен Спасител? Ако не си, безумието ти е непростимо.

5. Спасението

То е напълно безплатно от твоя страна. Бог не възлага невъзможни изисквания, но единствено вярва в Помазаника. „Който вярва в Сина, има вечен живот“ (Йоан 3:36). „Истина, истина ви казвам: Който вярва в Мен, има вечен живот“ (Йоан 6:47). „Повярвай в Господ Исус Христос и ще се спасиш“ (Деяния 16:31).

6. Безконечното страдание

„И тези ще отидат във вечно наказание...“ (Мат. 25:46); „където „червеят им не умира и огънят не угасва“ (Марк 9:44, 46, 48).

Такъв ще е делът на всички, които не повярват в Христос. Болката никога няма да бъде облекчена, разкаянието ще бъде безкрайно и мъчението ще бъде неумолимо. Ако не си спасен, то умоляваме те да се замислиш „къде ще си през вечността? Дали в радостта или в скръбта?“.